ISSN 0132-4462

1988 ЖОВТЕНЬ № 20

Перець

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ОСУШИМО БОЛОТО!

Потрошителі — з дипломами й без

Побутує хибне уявлення, що пироги обов'язково має випікати пиріжник, а шити чоботи — швець. І що коли, мовляв, люди не за своє діло беруться, то з цього нічого хорошого не виходить.

Незгоден! Ось вам яскравий приклад.

Є у Харкові експериментально-механічний завод, підпорядкований міжобласному об'єднанню «Київм'ясомолреммаш» Держагропрому УРСР. Керує ним Петро Васильович Колесников. Багато хто дивується, як це він, маючи за плечима лише школу профспілкового руху, стрибонув аж у керівники промислового підприємства. Одного разу навіть з трибуни пленуму обласного комітету партії пролунало таке запитання — як, мовляв, можуть успішно розв'язувати проблеми технічного переозброєння виробництва, впровадження досягнень науково-технічного прогресу на експериментально-механічному заводі, якщо тут серед керівного складу немає жодної людини з технічною освітою? Справді: мало того, що сам Петро Васильович не фахівець, він і помічниками себе оточив такого ж гатунку. Головним інженером у нього працює колишній випускник інституту громадського харчування Є. В. Бражник, начальником планово-виробничого відділу — В. М. Криворучко, теж без спеціальної освіти, а заступник директора з господарської частини Х. Ш. Вишневецький хоч і має диплом будівельного технікуму, однак він передовсім людина терта в сутичках із судами за зловживання становищем...

Ну й що?

Особисто я в такому кадровому підході ніякого криміналу не вбачаю. До того ж, товариші з Червонозаводського райкому партії м. Харкова, які Петра Васильовича на такий пост рекомендували, та й товариші зі столичного главку, які його на цей пост затверджували,— очевидно ж, знали, що роблять! Отож, аніж поспішати з категоричними висновками, давайте краще упритул глянемо, як керівне ядро справляється зі своїми обов'язками. А справляється воно, треба віддати йому належне, віртуозно. Вміє знайти вихід хоч із якого становища.

От надійшло, скажімо, на завод замовлення — виготовити поточні лінії тузлукування шкір для Харківського та Одеського м'ясокомбінатів. Завдання, прямо скажемо, непросте. Особливо для неспеціалістів. Як не крути, а щоб виготовити сучасну техніку, треба в ній, як мінімум, щось та тямити. Проте мозковий центр підприємства — дарма, що не фахівці! — знайшов просто блискуче рішення. Усе начиння, з якого мали складатися лінії,— металопрокат і закуплені комплектуючі вироби — запакували й відправили замовникам як готову продукцію. І гроші стягли, відповідно, як за готову. І успішно рапортували про виконання плану реалізації продукції. Відповідно, колективу — й зарплата, і фонд заохочення. Та не який-небудь дріб'язок, а 14 тисяч реальних преміальних карбованців!

Трохи підвела, правда, дрімучість. Разом з іншим начинням відправили навіть пакунки з електродами, якими мали зварювати лінії. «Навіщо?» — питають замовники. «Оті палички були в комплекті,— відповідають. — А для чого вони, отак зразу не скажемо, треба подивитися в інструкції».

Ну, це таке. З розряду казусів, знаєте. З ким не буває. А взагалі такі фокуси-покуси, як порушення розцінок товарної продукції, привласнення грошей через підставних осіб, тут проходять, можна сказати, бездоганно. Навіть представникові харківського об'єднання «Молокопром» Б. Н. Борисенку якось через «темну конячку» 96 крб. 74 коп. виплатили — і нічого, усе шито-крито.

А знали б ви, у які штики зустріли тут ревізорів! У-у-у! Сам директор товариш Колесников разом з вірним заступником Вишневецьким прямісінько в Київ гайнули. Викликали повторну ревізію. І хоч проти фактів — не попреш, зате всі побачили, що за честь мундира на експериментально-механічному постояти вміють.

Отже, відсутність дипломів, як бачимо,— не завада. Фахівець із питань профспілкового руху П. В. Колесников будь-якому кандидату економічних наук носа втре і навчить його, як із нічого зробити цілком реальне щось, як із мильної бульки видобути й покласти собі в кишеню досить пристойну суму.

І, треба сказати, гідні послідовники у Петра Васильовича є.

Харківські заводи «Торгхолодмаш» та «Металоштамп» — партнери. А керівники — приятелі. І от якось директор першого заводу Е. А. Дистель узяв та й зробив виконуючому обов'язки директора другого заводу А. Л. Криштопу отаку ділову пропозицію:

— Знаєш що, мені треба мати план і тобі треба мати план. То оце давай так: мій «Торгмаш» зобов'язується виготовити і передати твоєму «Металоштампу» 500 комплектів вузлів та деталей до пультів, а твій «Металоштамп» ці вузли та деталі приймає, теж зараховує їх собі в план, а нам за них виплачує 109245 карбованців. Згода?

Вдарили по руках. Після чого вже жоден із партнерів у розумінні звитяжного труда пальцем об палець не вдарив. Ніяких ні деталей, ні, тим більше, вузлів ніхто практично виготовляти й не думав (за винятком хіба першої, пробної партії, аби пил в очі пустити), але на папері оформили все чин-чином. І з нічого з'явилися абсолютно реальні гроші на зарплату та премії за начебто ударну працю по виконанню напружених виробничих планів.

Уміло оформити документ, сміливо поставити в ньому потрібну цифру — талант, який часом оплачується не менш щедро, ніж робота висококласного циркового ілюзіоніста. Директорові Харківської фабрики синтетичних виробів Л. Н. Марушевській у тісному співробітництві з головбухом Б. А. Стрельциним та іншими гаряче зацікавленими особами вдалося приписати до плану майже на мільйон карбованців неіснуючої продукції — і відповідно одержати близько 100 тис. крб. у вигляді зарплати та преміальних на все зростаючі особисті потреби. І хоч після того пам'ятного трюку Марушевській довелося попрощатися з директорським кріслом, та справа її живе: якість продукції на фабриці ні к бісу, рекламації сипляться одна за одною, звітні дані перекручуються, а незаконно одержані премії повернули далеко не всі.

Ну, й на закуску — ось вам іще один експериментально-механічний завод. Досліди по перетворенню неіснуючої матерії в об'єктивну реальність тут проходять не менш блискуче, ніж у харківських колег. За півтора року тутешньому директорові Є. Д. Лещенку разом із надійними підручними — головбухом С. М. Буровим та секретарем парторганізації С. І. Каськом — вдалося натхненно прифантазувати майже на півмільйона карбованців валу і розділити поміж собою та ближніми у винагороду за таку багату фантазію 37,1 тисячі карбованців премії. Окрім того, директор зворушливо потурбувався про ремонт власного котеджу за рахунок рідного підприємства, а для створення повного комфорту завіз туди із заводу 15 тонн вугілля, приймач «Урал» і навіть два хутряних пальта. Почин директора поспішили підхопити підлеглі. Начальник планово-виробничого відділу А. З. Александров забрав із заводського гуртожитку додому на добру пам'ять подушки, простирадла, матраци. Незмінний помічник директора у справі комуністичного виховання трудящих, уже знайомий нам С. І. Касько, разом з начальником технічного відділу В. С. Зюбіним відвідали заводську комору і, за прикладом мудрого керівника, теж вийшли звідти в хутряних пальтах.

От вам неспростовні докази того, що — не в спеціальній освіті суть! Важливо тільки, щоб на плечах у керівника казанок варив. І якщо отаким кмітливим, метикованим людям не ставити палиць в колеса, не заважати, а, навпаки, давати необмежений простір для ініціативи, то вони нашу сердешну економіку — ну, не скажу, що перебудують, але випотрошать-таки капітально. Могутньо при цьому зміцнивши власну.

А простір для ініціативи подібного роду кмітливцям-потрошителям, як бачимо, все ще дають. Гріх ображатися.

В. ШУКАЙЛО.

Харківська область.

Мал. В. МУСКИ

Друже перче!

Чи немає в тебе, часом, примірника газети «Черкаська правда» за 3 лютого 1987 р.? Мешканці нашого міста, особливо ті, хто живе на вулиці Кармелюка, скуповують цей номер газети, не шкодуючи грошей. Річ у тім, що в ньому опубліковано відповідь першого секретаря Жашківського райкому партії С. Н. Жаруна на опубліковану тут раніше замітку «Поки не трапилося лиха». У замітці йшлося про те, що вулиця Кармелюка, де ледве можуть розминутися машина і дитяча коляска, зовсім позбавлена тротуарів, а рух на ній дуже інтенсивний. Тов. Жарун відповів: «У даний час на вулиці Кармелюка організовано односторонній рух транспорту, встановлено відповідні дорожні знаки. Працівники ДАІ постійно контролюють...» і т. д.

Оскільки на встановлені знаки водії не звертають ніякої уваги, а працівники ДАІ цього не бачать (напевно тому, що вулиця не освітлюється), пішоходи, як і доти, змушені тікати від машин у чужі двори (якщо, звичайно, хвіртка відчинена). Та нещодавно вони помітили цікаву особливість: коли йдеш по вулиці з вищезгаданою газетою в руках, машини або зупиняються, або дають задній хід. Очікується, що в слизьку погоду вони навіть перелітатимуть через пішоходів, які матимуть при собі цей чудодійний амулет.

П. САВЧЕНКО,
житель вулиці Кармелюка.

м. Жашків
Черкаської області.

Мал. О. КОХАНА

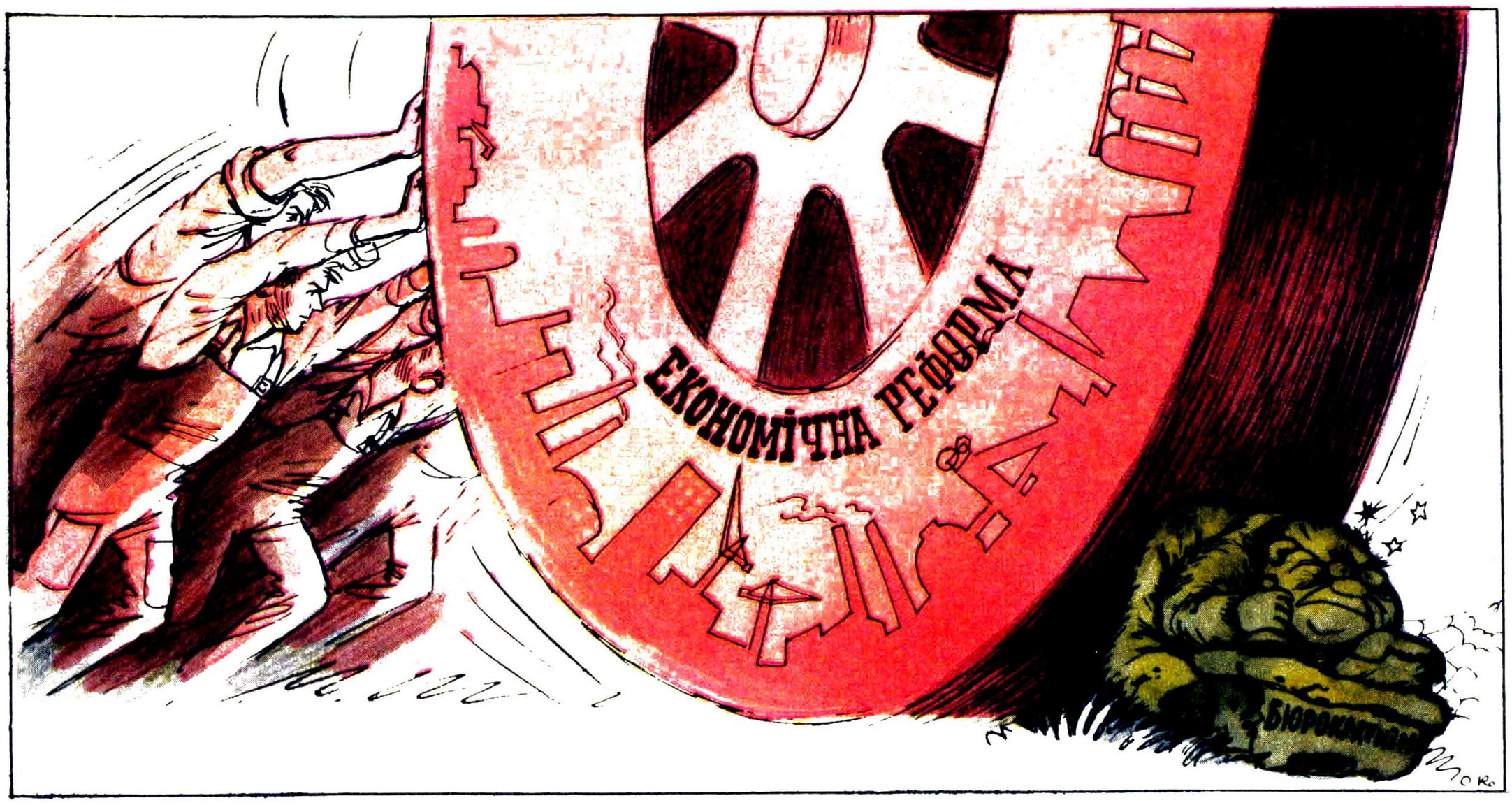

Мал. В. СОЛОНЬКА

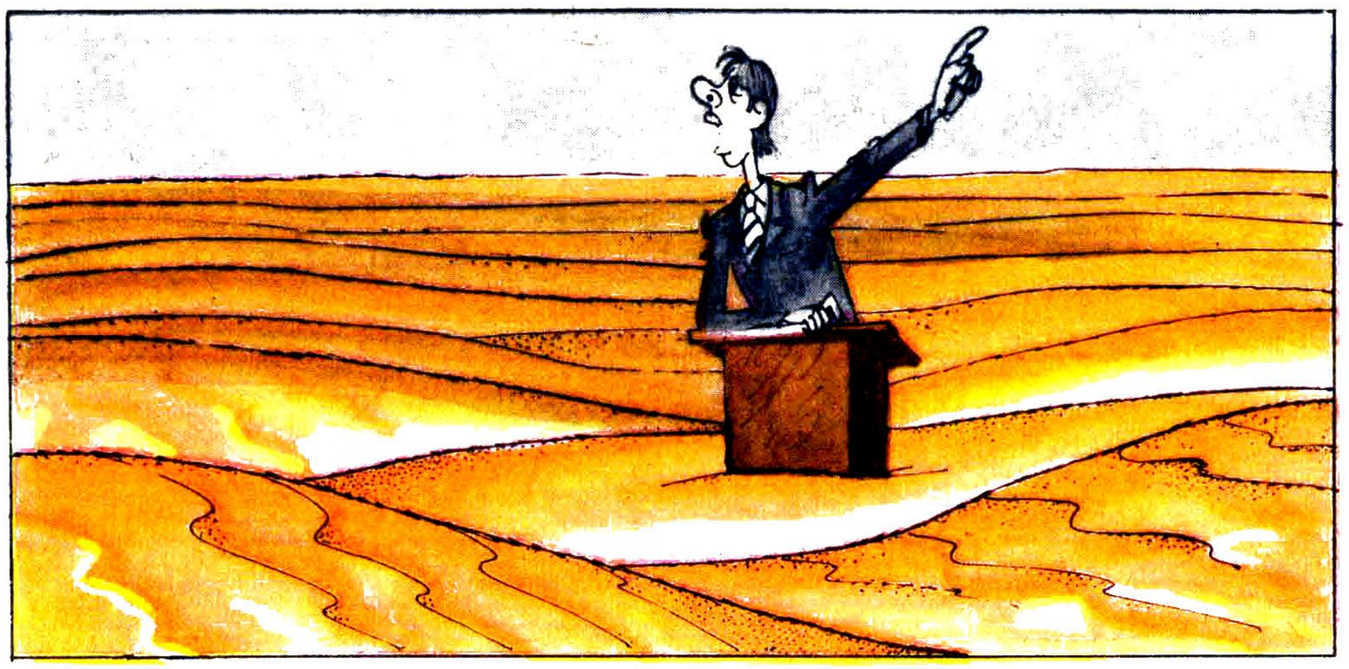

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А саме за що ти!
— Ще не знаю...

Мал. А. ЮНА

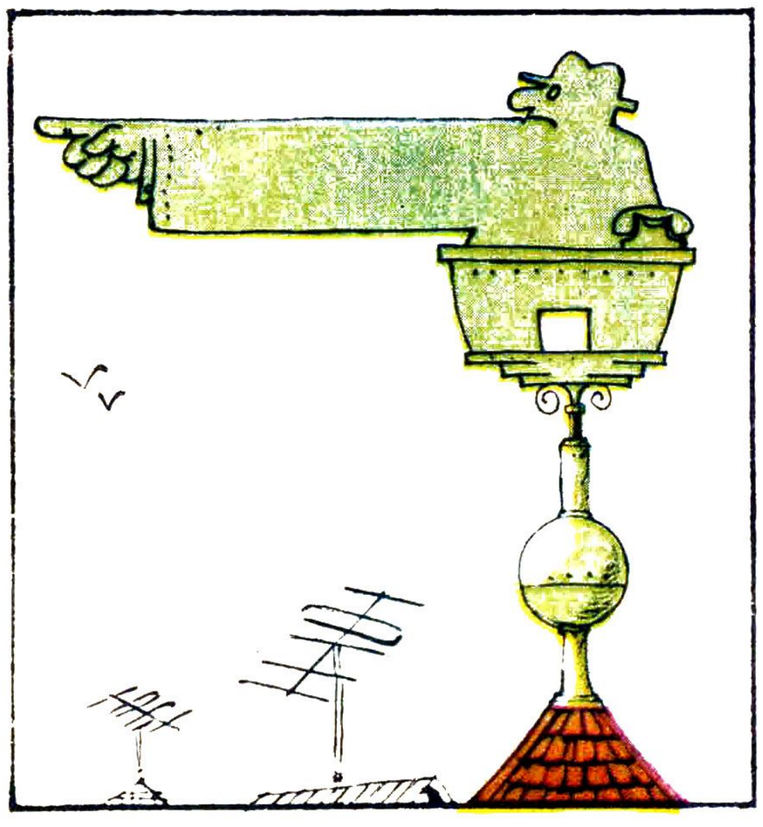

Мал. В. ЧМИРЬОВА

Друже перче!

Ще й досі дехто вірить, що світ було створено за сім днів. А от я дуже сумніваюся. І завдячую своїми сумнівами Болехівському лісокомбінату Івано-Франківської області. А сталося те, що придбала я болехівський гарнітур «Росинка». Ліжко у ньому виявилося бракованим. Звернулася на комбінат. Пообіцяли мені замінити ліжко. Причому — протягом семи днів. І що ж? Чекаю вже рік! Мабуть, зробити якісне ліжко — дуже нелегка справа. То що ж тоді казати про всесвіт?!

Р. БОНДАРЕНКО.

м. Єнакієве
Донецької області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Мені здається, що вже час припинити варварську вирубку лісу...

СПОЧАТКУ БУЛО СЛОВО

Тнемо і живо, й скоро —
Пре з-під пера само.
Римовано й прозово —
Тнемо, тнемо, тнемо.
Зліпили — і готово!
Та пригадати слід:
Спочатку було Слово!
(Про Ігорів похід).
Поеми і лібретто,
Романи і есе
На вічних водах Лети —
Несе, несе, несе.
Бо все оте — полова.

А є нетлінний плід,
Є невмируще «Слово
про Ігорів похід».
І в риму, і без рими —
Щодня у нас жнива.
А за жнивами тими —
Слова, слова, слова.
Та неповторно, ново
Вже вісім сотень літ
Чарує вічне «Слово
про Ігорів похід»!

Григорій ГАРЧЕНКО.

Залізобетонна вакансія

Керівництво Українського товариства охорони пам'яток історії та культури вже рік шукає гідного кандидата на посаду директора Музею народної архітектури та побуту УРСР. Шукає і не може знайти. Хоча потрібен не мудрець і не геній. Від кандидата навіть не вимагається, щоб він добре знав народну архітектуру й побут. Зате він повинен тягнутися до начальства, як дерево до сонця. Ще донедавна таких було хоч греблю гати. Де вони поділися?

Шукайте директора! З липня 1987 року на численних відкритих і закритих засіданнях лунає цей заклик. Хоча працівники музею вже тоді вирішили, що ним буде Микола Степанович Ходаківський. Людина залюблена у свою справу і глибоко компетентна в галузі народної культури На жаль, ця характеристика розходилася з вищезгаданим типом керівника. Тому вакансія залишилася, а Миколі Степановичу доручили виконувати обов'язки директора «тимчасово».

У лютому, вже 1988 року, на чергових виборах, хоча більшість голосів і була віддана М. Ходаківському, його знов не затвердили. А щоб якось заспокоїти громадську думку, керівні товариші із Московського райкому партії м. Києва нарекли ці вибори «соціологічним дослідженням» і «уроком демократії для трудящих».

Але як тоді розуміти нараду, яку напередодні проводив голова Українського товариства охорони пам'яток історії та культури, академік АН УРСР П. Тронько, де 20 завідувачів відділів та секторів проти двох дали позитивну оцінку діяльності тимчасово виконуючому обов'язки директора М. Ходаківському та теж тимчасово виконуючому обов'язки його заступника з наукової частини С. Смолинському? Фарсом чи що? Правда, проти голосував сам секретар партбюро В. Єфименко. А то, кажуть, великий чоловік, та, на жаль, не в галузі народної культури, хоч і перебуває на посаді головного зберігача фондів музею. До речі, до кандидатур на вакантну посаду керівника було вписане (Невідомою Рукою?) і його прізвище.

Чому ж така незбагненна затятість саме на типі керівника а ля бюрократ? Як виявилося, це складова частина комплексної системи розвитку музею.

Ще з початку його заснування, тобто з 1976 року, виник проект будівництва адміністративного корпусу на території сучасної експозиції «Південь України». Автор проекту — заступник колишніх директорів (В. Сікорського, І. Ніколаєнка, Ю. Алексеєва) з наукової частини А. Матвієнко намагався осучаснити експозицію (хати, млин, садки) спорудою зі скла й бетону. Такий у нього естетичний смак.

Тоді ж виникла і опозиція з архітекторів: В. Романова, С. Верговського, В. Баранька, С. Смолинського, П. Лошака, М. Ходаківського,— яка сказала «ні» тому напівурбанізованому проекту, що вщент руйнував етнографічну цілісність комплексу. Як не дивно, громадська думка перемогла. Але ненадовго.

Горезвісний проект виліз знову на світ у 1983—1987 роках при потуранні нового некомпетентного керівництва. Тодішній директор (Ю. Алексеєв) дав «добро» на два взаємовиключаючі проекти розвитку третьої черги музею: «приватний» — А. Матвієнка і колективний — підготовлений вищезгаданими архітекторами. Чия візьме?

А. Матвієнко швиденько оцінив невигідність такої ситуації і нищечком, не погоджуючи ні з ким, представив свій проект на експертизу та в містобудівну раду Головного архітектурно-планувального управління Київської міськради. При цьому він приховав зауваження працівників музею і таким чином увів в оману державні органи. Довелося заднім числом анулювати рішення експертизи № 115 від 20 липня 1986 року та містобудівної ради від 23 липня того ж таки року. Але одне лихо вже сталося: ніхто не воскресить засипаних ставків...

Та хіба можуть якісь там рішення покінчити із роками леліяним проектом? Безперечно, що ні. Тому (для загального ж добра) і потрібен слухняний керівник із добрих застійних часів. Він не допустить плюралізму нижчестоячих думок і якнайкраще пасуватиме до залізобетонного адміністративного корпусу. Відгукніться, шановний!

В. ВОЛИНЕЦЬ.

м. Київ.

Що за комісія, о, боже!..

ГУМОРЕСКА

У ДУБОВИКА БІДА: дах над квартирою став, наче решето, протікає. Особливо у дощ, як кажуть жартівники. А Дубовик — людина заслужена: учасник, ударник, ветеран.

Колись на його прохання, на його скарги, можливо, і не відгукнулися б оперативно і чуйно. А нині — одразу відгукнулись і зреагували. Бо час такий. Тільки його скарга в інстанцію надійшла, а тут уже й виклик. Точніше — запрошення.

— Сідайте, розповідайте, ми вас слухаємо, — сам начальник прийняв. — Так що там у вас, Миколо Єгоровичу?

— Дах протікає.

— І давно?

— Та вже, сказати б...

— Ясно, ясно! І дуже тече?

— Що на вулиці, що в квартирі.

— І ви звертались?

— Звертався.

— Неподобство! Черстві люди! Тут на голову ллє, а вони... Та-а-к, записую. Це ми негайно.

— От спасибі! — зрадів Дубовик, збираючись покинути кабінет.

— Куди ж ви? — заступив дорогу начальник. — Присядьте! Хіба можна так поспіхом? Ви мені, Миколо Єгоровичу, про стелю нічого не сказали. Як вона?

— Прогнила. Що ж тут казати. Оскільки дах протікає вже років п'ять, то ніяка стеля не витримає. А в нас же дерев'яна, давня.

— Ось бачите, а ви мовчком, — дорікнув начальник. — А там щось не врахуємо, будете знову скаржитись.

— Та вже хоча б дах, — зітхнув Дубовик і уявно обійняв начальника. За його чуйність.

— Отже, дах, стеля, — ніби на підтвердження своєї доброти, мовив начальник. — А як у вашій квартирі стіни?

— Пооблуплювались, — похитав головою Микола Єгорович. — Дах протікає, сирість... Самі розумієте.

— Тому я вам дописую ще й стіни, — черкнув у блокноті начальник. — І взагалі, що ви за скаржник, коли з вас кожне слово доводиться силоміць витягати? Може, через те й не реагували на ваші заяви, що ви так м'яко наполягали. Можливо таке?

— Та можливо, — погодився Дубовик.

— Виходить, самі й винні, — присоромив начальник.

— Та виходить, — не став заперечувати Дубовик. Щоб не напсувати.

— От я вас і навчу, — підняв палець начальник. — Щоб знали, як свої інтереси обстоювати. А в якому стані підлога?

— І не питайте, — відповів Микола Єгорович. — Коли дах протікає, то підлоги не врятуєш. Ехе-хе!

— Ваше зітхання красномовніше за будь-які слова, — сказав начальник. — Тому записую й підлогу. У вас вона з чого?

— З дощок, — пояснив Дубовик. — Старомодна.

— Дрібниці, — заспокоїв начальник. — Стару зірвемо. Постелимо паркет. Дубовий. Щоб на віки. Згода?

— Згода, згода! — замахав руками Микола Єгорович. — То це, виходить, чекати нам капітального ремонту?

— Саме так, — підтвердив начальник. — Уже як починати, то комплексно. Все одразу. Щоб ви більше не просили й не скаржились. Чекайте ремонту і будьте здорові!

Начальник потиснув Дубовикові обидві руки. До дверей провів. Ще й по плечу поляскав.

«От час настав, — радів дорогою Микола Єгорович. — От люди пішли. Оце перебудувались! Оце демократизувались!»

Удома Дубовик майже художньо розповів, як його приймали, що йому наобіцяли. Тепер тільки чекати наслідків.

І дочекались. Десь за тиждень два чоловіки й жінка до хати.

— Дубовик? — жінка заглянула в якийсь, складений удвоє, папірець.

— Дубовик.

— Скаржились, що дах протікає?

— Просив, щоб допомогли, — уточнив Микола Єгорович.

— Це все одно, — сказала жінка, зиркнувши на потріскану стелю. — Капали на нас. Тепер усі грамотні. Щось не так — скаргу.

— Я просив, — ще додав Дубовик.

— Давно протікає?

— Років, років...

— Не треба підрахунків! Чому ж стеля досі не впала? — жінка пронизливо дивилася на Дубовика.

— Не встигла, — винувато мовив Микола Єгорович, — та скоро впаде.

— Добре! Впаде, то й впаде! Стеля не наш профіль. Нас цікавить дах. Хлопці! Полізьте і подивіться там! — наказала жінка своїм супутникам.

— То скоро й ремонт? — з надією запитав Дубовик.

— Ми комісія, — пояснила жінка. — Наша справа обстежити і скласти акт. А ремонт — то вже інші нехай думають.

Наступного тижня знову люди в хату.

— Дубовик? Микола Єгорович?

— Так, це я.

— Учасник, ударник, ветеран?

— Усе вірно, — підтвердив Дубовик. — Був учасником, ударником, а тепер тільки ветеран.

— Воно й видно, що людина з біографією бойовою, — сказав низенький чоловічок з портфеликом в руці. — Скарги писати мастак.

— А ви хто будете? — поцікавився Дубовик.

— Ми — комісія! — гордо пояснив низенький.

— Комісія вже була, — сказав здивований Дубовик.

— Чим вона займалась?

— Дахом.

— А ми займаємось стелею.

— На предмет ремонту? — зрадів Микола Єгорович.

— На предмет обстеження і складання акта, — уточнив низенький.

— А ремонт?

— То вже не наша парафія.

Через тижнів три знову якісь чоловіки прийшли.

— Дубовик?

— Дубовик! Микола Єгорович! Протікає дах! Скоро впаде стеля! Ви прийшли ремонтувати? — роздратовано відчеканив Дубовик.

— Не вгадали, — досить лагідно відповів молодик атлетичної статури, з добрими сірими очима. — Ми — комісія! Скаржились, що у вас стіни пооблазили?

— Не скаржився.

— Знаємо ми вас. Пишете одне, а тут говорите зовсім інше.

— Ну, ремонтуйте! — махнув рукою Дубовик.

— Ми не ремонтуємо, — уточнив молодик, — а тільки обстежуємо. І складаємо акт.

Життя не стало в квартирі Дубовика. То приходять, то викликають, то вимагають якихось довідок. А якось знову двоє прийшло.

— Скаржились? — запитали, не називаючи ні прізвища, ні імені.

— На що? — тремтів Дубовик.

— Що підлога провалюється.

— А ви самі подивіться!

— Бачимо! Не сліпі!

— Начальник ваш обіцяв паркет! — кинув Дубовик. — Сам обіцяв. Я його за язик не тягнув.

— Застеляйте тут хоч мармуром, хе-хе-хе! — засміявся напарник молодика. — Наше діло скласти акта. Ми — комісія. Хе-хе!

Це була остання. Більше ніхто не турбував Дубовика. У квартирі настала тиша. І легко дихалось, і добре жилось, і прикрощів ніяких. Бо стояла тепла й суха погода... Та ось почалися дощі. І біда нагадала про себе. А ремонтників все не було й не було. Тоді Микола Єгорович знову засів за папір і написав чергову скаргу.

І тільки його скарга в інстанцію прийшла, а тут уже й виклик. Точніше — запрошення. Без тяганини, без бюрократії.

— Сідайте, розповідайте, ми вас слухаємо, — сам начальник прийняв Миколу Єгоровича. — Так що там у вас?

— Дах протікає.

— І давно?

— Та вже...

— Ясно, ясно. І ви звертались?

— А ви хіба забули?

— Неподобство! — вигукнув начальник. — Черстві люди! Тут на голову ллється, а вони...

І до Миколи Єгоровича Дубовика знову завчащали комісії...

Іван СОЧИВЕЦЬ.

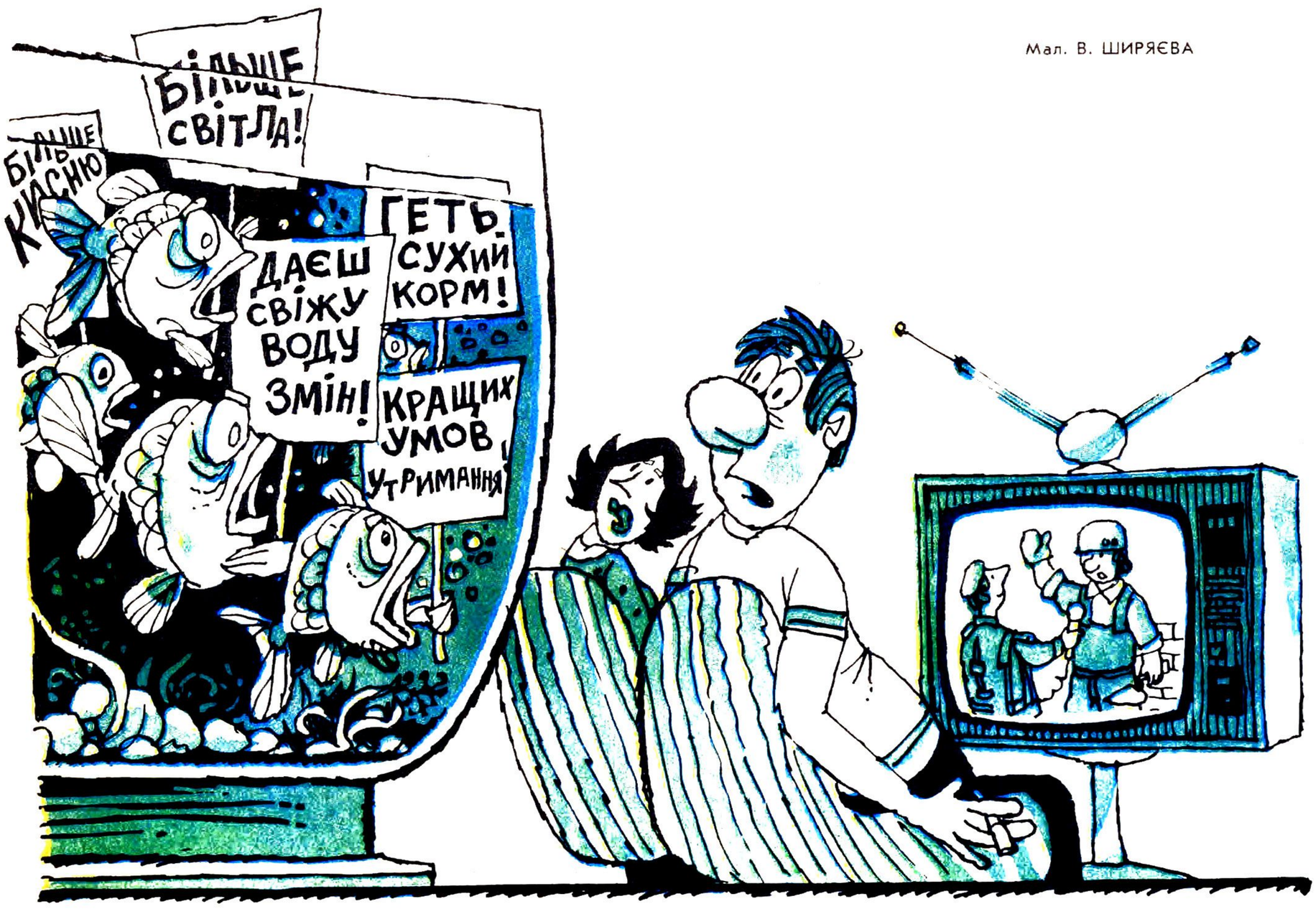

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Казав же тобі, що треба перенести телевізор до іншої кімнати!

«НЕ ЗАПЕРЕЧУЮ ДОЗВОЛИТИ...»

Слідами фейлетону «Навколохірургічні операції» («Перець» № 2 за 1988 р.)

У фейлетоні під таким заголовком розповідалося про те, як у Чернігівській залізничній лікарні не знайшлося роботи за спеціальністю для хірурга вищої категорії К. І. Семенцова, який повернувся з тривалого закордонного відрядження. Висококласного фахівця посадили за канцелярський стіл, навіть на громадських засадах не допустивши до хірургічного: адже він — яке нахабство! — посмів критикувати існуючі порядки в лікарні, чим смертельно образив адміністрацію та декого з колег. То як же такій людині, скажіть, доручати скальпель, будь вона хоч би й самим Авіценною?..

Редакція одержала чимало відгуків на цей фейлетон, у яких читачі — переважно колишні пацієнти К. І. Семенцова — не шкодують теплих слів на адресу кваліфікованого, чуйного хірурга і з обуренням запитують: невже лікарняно-санітарна служба Південно-Західної залізниці не зацікавлена в тому, щоб такі фахівці працювали на повну силу? **«К. І. Семенцов іще багатьом врятує життя, допоможе страждальцям, передасть свій досвід молодим хірургам. Ви що, проти цього?»** *(О. Рожнятовська, м. Чернігів).* **«Про яку перебудову можна говорити, якщо справи в лікарні йдуть геть погано, а кадрова політика взагалі не ведеться?»** *(М. Брискіна, пенсіонерка).*

Авторку цього листа можна запевнити: щодо останнього вона глибоко помиляється. Відразу ж після від'їзду кореспондентів «Перця» з Чернігова у вузловій лікарні відбулися збори, на яких кадрове питання було поставлено руба: чи може хірург Семенцов далі працювати в колективі, на який кидає тінь своїми критичними випадами? Коли ж збори бажаної відповіді на таке запитання не дали, серед певної частини медперсоналу, а також серед хворих було проведено анкетування, під час якого опитуваних, зокрема, просили оцінити морально-психологічний клімат у колективі лікарні. При цьому було виявлено цілком співзвучні духові часу новаторство і сміливість. Скажімо, ті, хто заповнив анкету, мали тут же з рук в руки (так би мовити, цілком анонімно!) передати її секретареві партбюро О. І. Руденко. Середній медперсонал цим архідемократичним заходом спочатку взагалі обійшли, а потім усе-таки схаменулися й роздали по одному анкетному бланку... на двох співробітників. Було знайдено елегантний вихід зі становища й після того, як партгрупа поліклініки одностайно визнала таке анкетування грубою спробою сфальсифікувати громадську думку і вирішила: зажадати від партбюро лікарні обговорити фейлетон на зборах. Фінал такий: у партбюро (та й у Новозаводському райкомі партії, де про стан справ у цій лікарні прекрасно поінформовані) зробили вигляд, що подібного рішення взагалі не було. Як і самого фейлетону.

А що ж лікарняно-санітарна служба залізниці? Вона вважає, що **«трудоустроила т. Семенцова К. И. в соответствии с Постановлением Госкомтруда СССР № 365 от 12.12.1974 г. «Положение о работе советских граждан за рубежом» и имеющимися возможностями в указанной больнице»** (цитую офіційну відповідь заступника начальника служби Г. В. Романюк від 22 лютого ц. р.) і що обстановка в лікарні — цілком нормальна, отже, щось поліпшувати чи міняти в ній непотрібно. А якщо за два останні роки звідти й пішла майже чверть особового складу — так це не внаслідок якихось там негативних рис головлікаря, а все переважно з чисто житейських міркувань: хто подався ближче до домівки, хто в село, хто на пенсію, хто на вищу зарплату... А якщо в штаті на сьогодні й нараховується аж 44 пенсіонери — так на це теж є свої об'єктивні причини. (Той незначний факт, що керівні кадри лікарні — в основному пенсіонери — позахоплювали собі ще й по кілька «півставок», котрих явно не відробляють, скромно обійдено мовчанням).

Наводяться в цьому документі й інші бадьорі запевнення, які мали б серйозно похитнути думку про те, що в роботі вузлової лікарні та її головлікаря О. В. Зозулі можуть мати місце якісь негаразди. Пропозицію ж Чернігівського міськкому та Новозаводського райкому партії про перепрофілювання хірургічного відділення на хірургічне гнійне служба не може прийняти тому, що:

«по объему коечного фонда больницы и количеству обслуживаемого населения выделить необходимое количество должностей врачей-хирургов и анестезиологов... невозможно».

Що ж, спеціалістам видніше, що «возможно» и що «невозможно», що краще й що гірше для здоров'я людей: тримати в гінекології 40 ліжок замість належних чотирьох, а чи розпорядитися «коечным фондом» якось інакше, відкривати в залізничній лікарні невропатологічне відділення чи не відкривати його і так далі. Легкий шок викликає інше: захопившись захистом від посягань на непорочну чистоту медичних халатів підвідомчої установи, товариші з лікарняно-санітарної служби так і не відповіли на головне питання: чи по-господарському це — тримати талановитого хірурга на посаді діловода? Невже у вузловій лікарні так багато фахівців вищої категорії, що можна собі дозволити й таку розкіш? Виявляється, ні: є ще один — відставник Г. К. Муркін, та й той не оперує, а тільки асистує хірургові другої категорії В. К. Мальцеві. Скажемо прямо, не густо...

Коли редакція поділилася цими сумнівами з керівництвом залізниці, звідти не забарилася ще одна відповідь. У ній все та ж Г. В. Романюк (сам начальник служби М. І. Величко і цього разу поджентльменському вирішив відійти в тінь) пише про те, що К. І. Семенцову нарешті дозволили брати участь в операціях, але він від цієї пропозиції... відмовився.

Ну, що ж! Буває. Спочатку хотів, а потім перехотів. Силою не примусиш. Інцидент, як кажуть у нас в редакції, виперчено. Залишається хіба що навести на закінчення уривок зі ще одного документа, про існування якого ми дізнались недавно:

«Не возражаю разрешить (так у тексті — В. Б.) **врачу СЕМЕНЦОВУ К. И. на добровольных началах (т. е. безвозмездно) в свободное от основной работы время в поликлинике, принимать участие в курации стационарных больных хирургического стационара при подаче им заявления, согласия главного врача и коллектива хирургического отделения».**

Отака «височайша милість», як виявилося, зійшла на хірурга вищої категорії з вищепойменованої служби в особі її головного хірурга А. П. Гельфера. Ми, мовляв, не заперечуємо, якщо ви добре попроситеся в тих, кого критикували, а вони поблажливо відпустять вам цей гріх і, кладучи в кишеню не завжди зароблені вже згадувані півтори ставки, великодушно дозволять вам безкоштовно рятувати людей. Розрахунок, як бачимо, був точний: Костянтин Іванович Семенцов — фахівець із 35-річною бездоганною практикою — від такої милості категорично відмовився.

— Піду, мабуть, на пенсію та займуся бджолами,— з гіркотою сказав він під час останньої нашої зустрічі.

Чого, думається, пристрасно й очікує керівництво вузлової лікарні — разом із тими, хто ніжно його опікає.

В. БОЙКО.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Начальник, на біса тобі треба, щоб ми кожного разу очі мозолили?! Випиши штраф наперед за три роки!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Чому це у вас порожні прилавки?!

— Господи, Іване Івановичу, та хіба ж для вас ми продукти на прилавку тримаємо?!

Друже перче!

Жінці завжди приємна увага. Та коли на мене почали озиратися перехожі після того, як у новому платті, пошитому в Білоцерківському (Київщина) виробничому швейному об'єднанні, потрапила під дощ, я зрозуміла — тут щось не те. Повернувшись додому, одразу збагнула, чим був викликаний такий інтерес до моєї скромної персони: ноги, руки і шия набули яскраво-малинового кольору — саме такого, як і обнова. Якщо комусь хочеться в отакий спосіб стати центром уваги, запам'ятайте: артикул плаття 7НЗ-12-КО-09, модель Д-341-87, артикул тканини 152 МАРС УМ.

Н. ЯРМИШ.

м. Комунарськ
Ворошиловградської області.

ВОЛЯЧА ПОРАДА

БАЙКА

В ліс до Зайців приїхав ревізор,
І неабиякий, а Вовк сердитий,—
Зробити в них ревізію комор.
А Вовк ніколи не буває ситий.

— Він всіх нас з'їсть,— журилися Зайці,—
У лісі не сховатись від Вовчиська!.. —
Й побігли за порадою гінці
До мудрого Вола на пасовисько.

Старенький Віл комизитись не став,
На заячі прибув таємні збори,
Подумав і нарешті так сказав:
— Вам треба задобрити ревізора.

Його до себе в гості запросіть,
Мов то не ревізор, а батько рідний,—
І, ніби ненароком, піднесіть
Йому, голодному, якийсь хабар солідний.

Зайці не стали марнувати час —
Вони гостинно Вовка привітали:
— Прийміть оцей даруночок від нас!
І Вовкові... Вола подарували.

Анатолій СИНЯВСЬКИЙ.

м. Житомир.

Мал. А. БОРДУНІСА

ЧЛЕНСТВО

ГУМОРЕСКА

— Зрозумій, Петренко, негоже відриватися від колективу.

— А я що — відірвався?

— То чому не вступаєш у товариство тверезості?

Голова первинної організації товариства Марко Семенович Колодій допитливо зазирнув у приховані під набряклими повіками очі слюсаря Петренка. Той важко шморгнув носом:

— Що мені ваше товариство дасть?

— Як що? — аж обурився Колодій. — По-перше, станеш повноправним членом колективу, відчуєш, так би мовити, плече колег. Значок видамо. Знову ж таки і мене зрозумій: менше буде кивків у наш бік за недостатнє членство... Ми ж тебе не забуваємо, Петренко. Пригадай: розподіляли квартальну премію за рацтворчість і тебе не обійшли. Їхали у вихідний на озеро відпочивати — взяли. Попросив матеріальну допомогу — дали.

Слюсар потупив голову, засовався на стільці, ховаючи очі під насупленими бровами. Голова товариства заганяв його в глухий куток, мов карася на мілководді.

— Одначе я того, Марку Семеновичу... Деколи вживаю...

— Ти лише подай заяву у членство. Виховаємо!

— Та воно якось...

— От упертий! — розсердився Колодій. — Скільки тобі торочити, що на районних нарадах вже всоте ганять нашу первинну організацію. Мовляв, самі керівники та активісти в ньому. А де ж трудящий люд? Де ти, Петренко?

Марко Семенович спробував знову благально зазирнути співрозмовникові в очі, та той відвернувся.

— Може, післязавтра, Семеновичу? — промимрив нарешті Петренко.

— Чому це післязавтра, а не сьогодні? Яка різниця?

— Бо зараз тяжко... Після вчорашнього. Якби похмелитися...

— З тобою не засумуєш, Петренко, слово честі. Пиши заяву — мені на завтра звітність треба подати в район.

Петренко недобре засопів і підсунув до себе аркуш паперу. Узяв ручку.

— Рука тремтить, Семеновичу. Почерк нерівний... — мовив по хвилі. — Якби хоч ковток...

— Ну й характер! — Колодій з прикрістю махнув рукою і визирнув у коридор. — Васильовичу! — гукнув (на голос миттю вигулькнув із сусіднього кабінету опасистий чолов'яга). — Стрибни, будь ласка, до магазину, візьми пивця. Бо інакше цього зануду Петренка не охопиш членством...

Іван КИДРУК.

м. Володимирець
Ровенської області.

Миколі КАПУСТІ — 50

Дружній шарж Хуго ХІЙБУСА (Таллін).

Як не дивно — п'ятдесят років тому Миколу Капусту знайшли не в капусті. Його приніс лелека. Кожен, хто чув про цю новину, тільки усміхався: «Капуста — і не в капусті?! Зразу видно — гуморист».

І вони не помилилися. Ім'я художника-карикатуриста М. Капусти сьогодні добре відоме любителям сатиричної графіки. Ще коли в 1967 році він тільки дебютував, Перець, оглядаючи, що вродило того літа на його городі, відзначив: «Капуста — на висоті». Отоді молодий художник вперше став лауреатом нашого журналу. А потім з'явилися і всесоюзні премії, і міжнародні — він був відзначений на виставках карикатур у Москві, Алма-Аті, Габрово, в Італії, Японії, Індонезії, на Кубі... А нещодавно у Донецьку, де живе і працює художник, відкрилася його персональна виставка.

Годувальник.

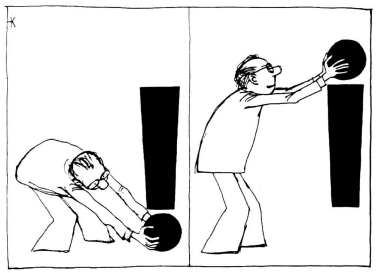

Портрет дволикого.

У кожного своя ноша.

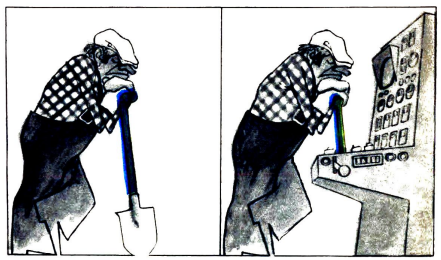

Перебудувався.

Зміна поколінь.

Довідкове бюро Перця

«ЗАСЕКРЕЧЕНИЙ ПАЦІЄНТ»
(«Перець» № 13)

Киянина В. Осадчого спіткала відносна радість. Радісно йому було тому, що він одержав нарешті путівку строком на три тижні до київської фізіотерапевтичної лікарні № 20. А відносним у цій радості було те, що йому, як і багатьом іншим пацієнтам, лікарняним ліжком слугували стільці у коридорі. Коридорний комфорт можна було б стерпіти, якби на очах напівпритулених хворих якийсь таємничий пацієнт не користувався суперкомфортом: жив сам-один у тримісній палаті № 26, приймав уранці в ній відвідувачів, а потім замикав на ключ і зникав на цілий день.

Не долікувавшись, В. Осадчий спробував встановити особу засекреченого пацієнта, однак це йому не вдалося. Відповідаючи на його скаргу, заступник начальника головного управління охорони здоров'я Київського міськвиконкому Л. Жданова детально перелічила дисциплінарні заходи, вжиті до винних у недоліках, але на головне запитання не відповіла. Обійшла вона його мовчанкою і відповідаючи на запит Перця.

Лише після опублікування замітки інший заступник начальника управління — В. Рюмін — підняв завісу секретності: на той час курс лікування проходив хворий І. Г. Гавриленко — директор Київського заводу стінових матеріалів і конструкцій. Виявляється, у зв'язку з незадовільною матеріально-технічною базою лікарня № 20 уклала із заводом відповідну угоду про взаємне співробітництво, згідно з якою підприємству виділили палату № 26, де оздоровлювалась би диспансерна група хворих з колективу заводу. Директор потребував лікування, однак, проходячи процедури, часто відлучався на завод, що розцінюється як порушення режиму.

Бажаючи товаришу Гавриленку міцного здоров'я, Перець сподівається, що таким же правом на комфорт користуються й усі без винятку члени «диспансерної групи» з очолюваного ним колективу.

«ЧОМУ ОХРИП ВАЛЕНТИН ВІКТОРОВИЧ?»
(«Перець» № 11)

Якщо поділити кількість штатних одиниць міського спеціалізованого тресту «Київліфт» та підлеглих йому шістьох не менш спеціалізованих ремонтно-будівельних управлінь на кількість ліфтів у Києві, то кожен з них буде завантажений обслуговуючим персоналом по саму зав'язку. Інша річ, що далеко не кожен з них вдалось би зрушити з місця, бо кількість обслуговуючого ліфти персоналу не перерастала у якість обслуговування, що й породжувало численні скарги мешканців столиці і зумовило появу фейлетону.

На публікацію оперативно відгукнувся начальник одного з шістьох управлінь тресту «Київліфт» — четвертого — М. М. Задер, який повідомив про заходи, вжиті до винуватців ліфтових простоїв. А сам керуючий трестом Валентин Вікторович Онищенко ніякої звістки про своє ставлення до фейлетону не подав. За нього це зробив начальник республіканського об'єднання «Укрліфт» А. М. Луковина. Він підтвердив, що критику об'єднання визнало справедливою. Керуючий трестом «Київліфт» В. В. Онищенко та головний інженер В. А. Поліщук практично самоусунулися від контролю за роботою лінійних управлінь, послабили вимогливість до підлеглих організацій і служб. Міністерство житлово-комунального господарства УРСР і об'єднання «Укрліфт» з метою удосконалення структури і скороченню багатоступінчатості в управлінні ліфтовим господарством Києва вирішили з першого жовтня ц. р. ліквідувати трест «Київліфт».

Нам залишається сподіватися, що розвантажені від штатних надлишків ліфти почнуть працювати краще.

«КАЗНА-ЩО З РОЗМАХОМ»
(«Перець» № 11)

У листі жителів села Павлівки Погребищенського району на Вінниччині розповідалося про «затратний» стиль роботи керівництва місцевого колгоспу імені XXI з'їзду КПРС. Тут охоче бралися за будівництво різних господарських об'єктів, але жодного не доводили до пуття, внаслідок чого будівельний ентузіазм явився господарству в десятки тисяч карбованців.

З облагрокомітету повідомили, що за ці та інші недоліки голову колгоспу М. П. Петрійчука звільнено з посади.

«КОЛЬОРОВА НЕВДЯЧНІСТЬ»
(«Перець» № 11)

Тривалий час кольорове весільне фото подружжя Чінгаєвих прикрашало вітрину фотоательє № 1 у райцентрі Козельщина. Проте самим молодятам одержати замовлені знімки або 54 карбованці, заплачені за них, не вдалося.

Як повідомив начальник Полтавського обласного управління побутового обслуговування населення М. М. Ляпота, після виступу Перця Чінгаєвим повернули вартість замовлення. За порушення трудової дисципліни, правил виконання і видачі замовлень фотографи І. А. Смиков та В. Л. Зубаль звільнені з роботи.

ПІДПІЛЛЯ НА ГОСПРОЗРАХУНКУ,

або

Як оунівці пошилися в дурні

Що потрібно для того, щоб зажити авторитету, поваги та популярності серед певних кіл одразу і в США, і в Канаді, і у Федеративній Німеччині, і в Англії? І не лише популярності, поваги та авторитету, а ще й високих чинів і відзнак.

Не так уже й багато — на думку вузького загалу, широко відомого у світі як оті недобити бандерівці, котрі драпонули у згадані країни після війни, рятуючи свої шкури від неминучої кари за скоєні криваві злочини.

Для цього — щоб здобути авторитет саме у їхньому середовищі, а також у тих, хто їх турботливо опікає і утримує, — потрібно всього-на-всього:

продатися їм, як мовиться, з потрухами, перейти до них на службу і слухняно виконувати їхню волю — себто робити все для знищення соціалістичного ладу на Україні, а заразом — і світової соціалістичної системи.

Лише три умови — і повага таких-от достойників плюс чини й нагороди від них гарантовані.

Усього цього сподобилися львів'янин Святослав Панчишин і киянин Юрій Іванченко. Ще б пак: під керівництвом бандерівського «центрального проводу» вони створили на Україні ретельно законспіроване націоналістичне підпілля, яке дало «проводу» можливість надійно контролювати політичну обстановку в республіці й вести активну підготовку до збройної ліквідації Радянської влади і проголошення «української самостійної соборної держави».

Створенню широкої підпільної мережі передувала, як неважко здогадатися, вербовка її майбутніх ватажків. Здійснював цю акцію на початковій стадії резидент «закордонних частин організації українських націоналістів», або скорочено — ЗЧ ОУН (так пишно іменують себе бандерівці), громадянин Польщі, уродженець Львівської області запеклий антирадянщик Томаш Білінський. А вже затим, коли стало ясно, що осічки не трапиться, до нього енергійно підключилися посланці та емісари «центрального проводу» отих ЗЧ ОУН.

Чому саме скромний лікар Святослав Панчишин і чому саме рядовий журналіст Юрій Іванченко зацікавили бандерівських верховодів?

Річ у тім, що панчишинське генеалогічне древо мало одне інтересне відгалуження: дядько Святослава вхопив до так званого «українського державного правління», проголошеного у 1941 році бандерівським фюрером Ярославом Стецьком, який згодом, після втечі з України, став головою того самого «центрального проводу» тих самих ЗЧ із штаб-квартирою у Мюнхені. От і прикинули жовто-блакитні добродії, що племінник такого дядечка цілком може виявитися своєю, тобто — їхньою людиною. І, як бачимо, прикидали недаремно. Коли ж виникла потреба організувати підпільний «опорний пункт» ЗЧ ОУН у столиці України, Панчишин гаряче порекомендував на службу «проводу» свого друзяку та однодумця Іванченка.

І було це майже двадцять років тому...

За цей час українське підпілля порадувало закордонних роботодавців більш ніж повною мірою. Панчишин з Іванченком та вишколені ними групи нелегалів трудилися в поті лиця, ревно виконуючи всі забаганки проводирів ЗЧ. А їх — забаганок — вистачало: від вербування нових спільників до статистичних даних про економіку республіки, від аналізу організації митного та паспортного контролю на радянсько-польському кордоні до інформації щодо промислових підприємств та оборонних об'єктів, від виготовлення та поширення антирадянських листівок до видання підпільної націоналістичної газети, від донесень про технічне оснащення Радянської Армії до розташування ракетних установок....

Опріч того, треба було приймати гостей з-за кордону, які привозили чергові інструкції, влаштовувати конспіративні зустрічі, налагоджувати зв'язок із «проводом» ЗЧ за допомогою різних кривок, сиріч тайників — то на цвинтарі, то на залізничному вокзалі, то десь-інде... Не кажучи вже про те, що підпільникам необхідно було ще й працювати, як і належить звичайним радянським громадянам, — аби ніхто не здогадався про їхнє подвійне життя.

Одне слово, клопотів було по зав'язку. Зате ж і віддачу мали достойну. І матеріальну, і моральну. Про ідеологічне й технічне забезпечення підпільного осередку можна, либонь, і не говорити — антирадянської літератури, настанов, вказівок, інструкцій, організаційних документів, у тому числі й найсекретніших — для використання особливо довіреними функціонерами ЗЧ ОУН, різного шпигунського знаряддя Панчишин та Іванченко одержували стільки, що вистачило б іще на двадцять років. Не скупилася бандерівська верхівка й на гроші. А чого скупитися! Під час війни діяльність оунівців щедро оплачували гітлерівці, тепер — спецслужби західних країн, передовсім — США. Й не менш щедро.

От чим «центральний провід» винагороджував таки справді від себе — так це відзнаками й чинами. Медалі імені Степана Бандери, оунівські золоті хрести роздавалися наліво й направо (щоправда, з моторошною апаратурою, спеціальний радіоприймач, мікрофотоапарат, мікроплівка, магнітола та інші, ці книги, брошури, листівки, оці паки грошей у радянській та іноземній валюті — усе було доставлено з-за кордону бандерівському підпіллю, керованому Панчишиним та Іванченком...

Де ми? У залі суду, куди щойно привели спійманих на гарячому конспіраторів, які тут же почали гатити себе у груди кулаками й верескливо каятися?

Нічого подібного. Ми — у київському Жовтневому палаці культури, де відбувається прес-конференція для радянських і зарубіжних журналістів. Саме тут ми й довідалися про операцію, спільно проведену Комітетом держбезпеки СРСР і Міністерством внутрішніх справ Польської Народної Республіки, у ході якої майже двадцять років були під чекістським контролем і зводилися нанівець усі спроби бандерівської ОУН створити на Україні націоналістичне підпілля, зривалися усі плани проведення підривної антирадянської діяльності.

І всі ці роки лікар Святослав Гнатович Панчишин, журналіст Юрій Олександрович Іванченко та інші радянські патріоти майстерно грали роль завербованих оунівцями агентів і просто-таки класично створювали для «проводу» видимість гарячкової підпільної метушні.

— У скільки ж ця операція обійшлася, коли врахувати, що тривала вона два десятиріччя? — запитали К. К. Висоцького.

— У велику кількість нервових клітин її учасників, — відповів полковник, — і значно меншу — грошей, оскільки групу Панчишина справно фінансували оунівці. Можна сказати, що Святослав Гнатович і Юрій Олександрович були на повному госпрозрахунку.

— А ви не боїтеся помсти бандерівців? — звернувся до С. Панчишина та Ю. Іванченка один із зарубіжних кореспондентів.

— Ми — дома, чого нам боятися! — знизав плечима лікар.

А Іванченко відповів словами Шевченка:

— У нас нема зерна неправди за собою.

В. ЧЕПІГА.

ТАЄМНИЧА ЗНАХІДКА

Примчали в школу Зоя і Галина,
До вчительки швиденько підійшли:
— У ямі, де викопується глина,
Папір ми, Ніно Яківно, знайшли!
Тут у рядок значки незрозумілі.
Це, може, древні скіфські письмена?
— Ну, дайте, гляну! Ні, дівчатка милі,
Зі знахідкою річ цілком ясна.
Не скіфська то, а українська мова,
Хоч помилок в письмі — утратиш лік,
І викинув цей аркуш Бойко Вова,—
Від ями їхній дім неподалік.

Валентина СТЕПАНЕНКО.

КУДИ ЛІТО ЗНИКАЄ

Шестирічний Павлик довго спостерігав за зграями перелітних птахів. А потім — до татка:

— Скажи, а літо теж відлітає у вирій?

НАВИВОРІТ

Трирічний Олег, побачивши, що водій здає машину назад, вигукнув:

— Тату, тату, дивись скорі-ше, он машина навиворіт поїхала!

Микола ТАРАСЕНКО.

Юліан ТУВІМ

Про пана Тралялинського

В Співовицях, славнім місті,
На бульварі Веселинськім
Прожива співак відомий —
Пан Траліслав Тралялинський.
З паном жінка — Тралялінка,
Та ще донька — Траляльонка,
І синочок — Траляльочек,
Та ще песик — Тралялесик.
Ну, а котик? Є і котик,
Зветься котик — Траляльотик.
Окрім того, є папужка,
Ду-у-же гарна Тралялюжка.
Тож бо зранку, по сніданку,
Це поважне товариство
Завжди в зборі — щоб співати
З паном пісню урочисто...
Лиш підійме пан Траліслав
Свою руку — тралялюку, —
Всі вмовкають, а за хвильку
Хор виводить диво-звуки:
«Траля, траля, траляля,
Траляляля, траля, траля!»
Так то пана Траліслава
Хор його славетний хвалить.
Прославляє, траляльолить,
А маестро верховодить —
Аж заходиться від співу:
«Траля, траля, траляліву!»
Вже і з кухні траляляють,
Про господаря співають.
І водій, що пана возить,
З гаража вже траляльозить.
Вже співають на базарі
Й перехожі на бульварі:
Листоноша — Траляльоша.
Підмітайло — Траляляйло
І редактор — Траляляктор,
І крамарка — Тралялярка,
І художник — Траляльожник,
І бабуся — Тралялюся,
Й поліцейський — Тралялейський.

Ще й маленька мишка,
Сіра Тралялишка,
Хоч боїться котика,
Того Траляльотика,
Сіла собі в кутик,
В темний тралялютик,
І теж пищить тихесенько:
«Траля-траля-тралесенько...»

Переклав з польської
Іван МАЛКОВИЧ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

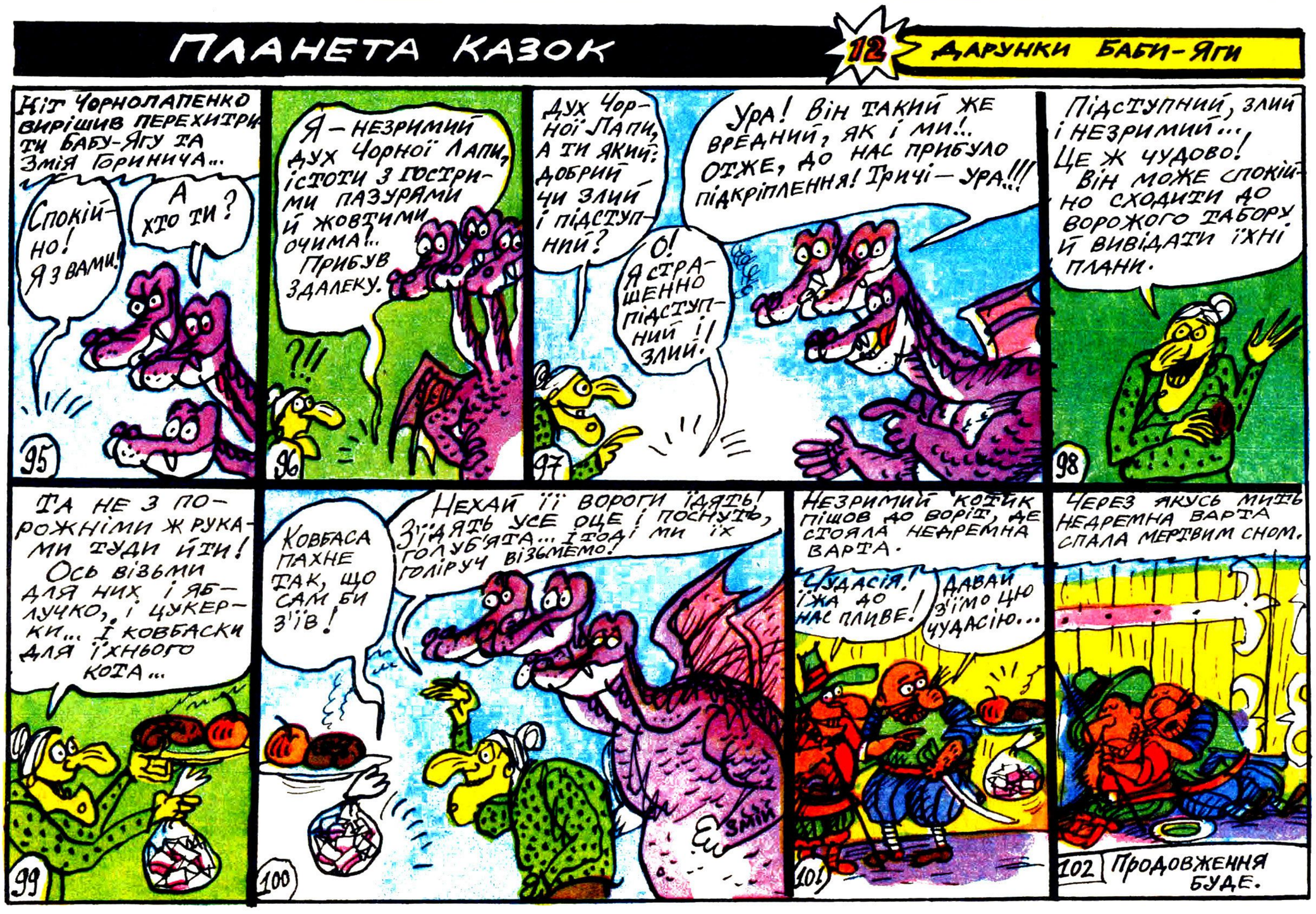

Друже перче!

Ми, молодь села Бережниця, майже два роки намагаємося з'ясувати, ремонтують нам клуб чи не ремонтують. У сільраді запевняють, що роботи ведуться, але поки що ми бачимо лише замок на дверях клубу, і єдина наша розвага — прогулянки свіжим повітрям. Є, правда, у селі один, так би мовити, осередок для спілкування — секта служителів Єгови (або, попростому, баптистів), але там, як відомо, кіно не крутять і дискотек не влаштовують.

А може, спробувати хором попросити всевишнього, щоб хоч трохи подбав про наше культурне дозвілля, якщо ні керівники села, ні району нас не чують?

Р. ШИНКАР, М. ЗВАРИЧ, М. БОЖАК, З. ПЕНЯК та ще 42 підписи.

Жидачівський район Львівської області.

Мал. О. КОХАНА

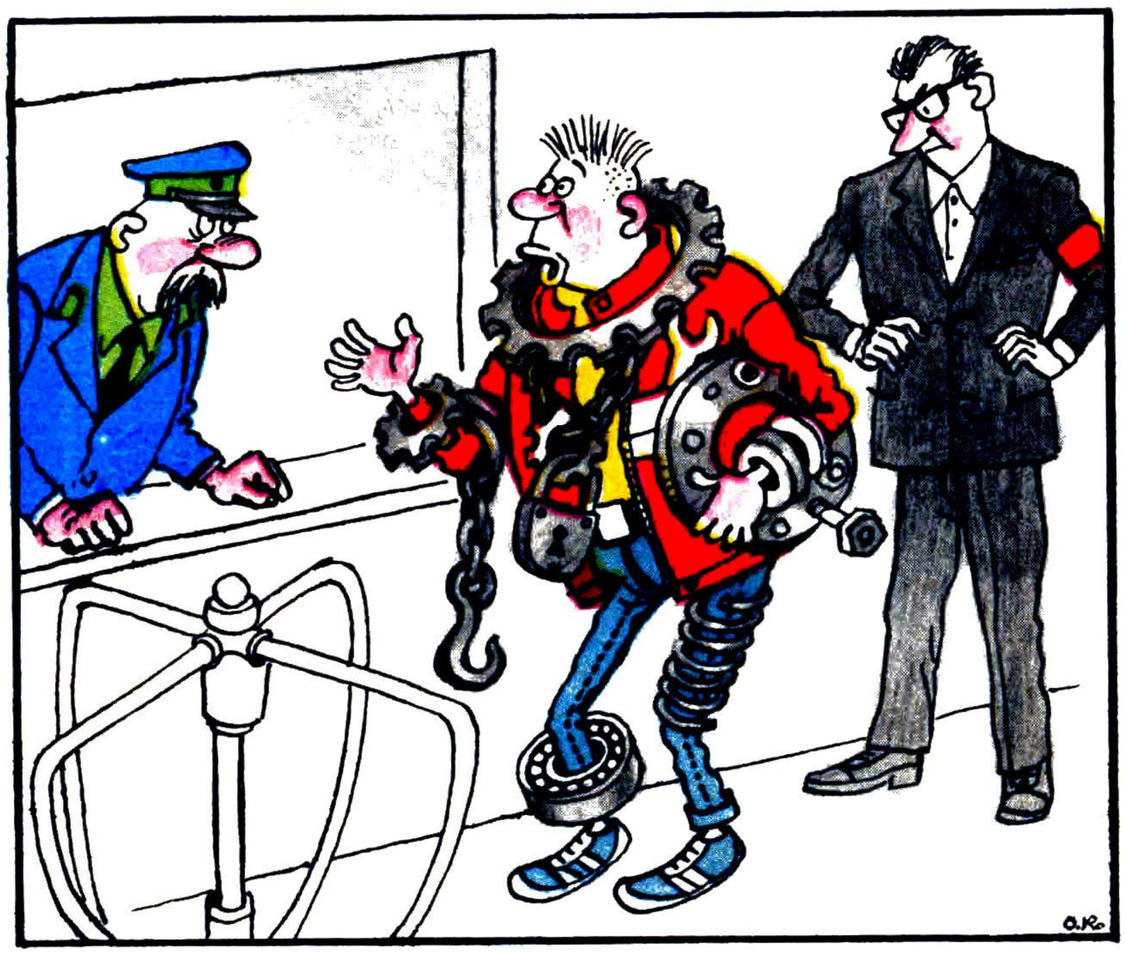

— Та який я несун? Я металіст!

НІМЕЦЬКІ СМІШИНКИ

— О, господи! І як ви могли з двома цілими та вісьмома десятими проміле алкоголя в крові сідати за кермо автомобіля!

— Мусив! Бо не міг іти ногами.

* * *

Розмова ув'язнених у камері:

— І ти, Еді, не боїшся, що дружина, поки ти відсиджуватимеш свої сім років, тебе зраджуватиме?

— Дурниці! Ти не знаєш моєї дружини! По-перше, вона пристойна жінка, по-друге, кохає мене, і, по-третє, її посадили також...

* * *

— Що ж вас сюди привело? — співчутливо запитує в'язня дама з благодійницького товариства.

— Недосвідченість молодості, люба пані,— зітхнувши, відповідає в'язень.

— Але ж вам, напевне, вже років шістдесят?

З НОТАТОК ПОЛІЦЕЙСЬКОГО

— Я мав на увазі недосвідченість мого молодого адвоката.

* * *

Адвокат добився для свого клієнта відносно м'якого вироку і прислав йому солідний рахунок за свої послуги.

Клієнт відповів: «Вельмишановний пане адвокат! При підрахунку своїх зусиль, ви дуже перебільшили. Напевне, ви забули, що це я — шахрай, а не ви!»

* * *

— Отже, ви визнаєте, що, озброєні пістолетом з глушителем, напали на нічного сторожа?

— Пане суддя, я не хотів його будити!

* * *

Гангстер підсовує касиру банку записку: «Всі гроші негайно покладіть у сумку!»

Той бере записку, щось пише на зворотньому боці і повертає йому. Грабіжник читає: «Поправте, будь ласка, краватку. Вас знімає телекамера!»

* * *

Вночі зломники заходилися біля сейфа. Коли нарешті дверцята відчинилися, виявилося, що він зовсім порожній. Лише на нижній поличці лежала записка: «Вам не пощастило! Податкове управління виявилося оперативнішим».

Переклад П. ПАВЛЮКА.

САТИРИЧНІ МІНІАТЮРИ

НЕ ТІ ТЕМПИ!

Якось Комар селом летів
І по дорозі Муху стрів:
— Привіт, землячко! Як живеш?
У поле їздила?
— Авжеж.
— На розі й досі у Вола?
— Е, не кажи. Я темп такий взяла,
Я, брате, по-новому діло завертіла:
З Вола на трактор пересіла!

ЖДЕ ВКАЗІВКИ

— О, злодій лізе до комори,
А Сторож спить. От горе! —
Рябко потилицю шкребе. —
Ех, я б тебе,
Злодюго, враз спіймав!..
Якби хто нацькував.

Антоніна ТОРЛЮН.

●

ПЕРЕВИСАННЯ

Байдуже автору, чи гарно
Та чи змістовно написав:
До того він перевисав,
Щоб вийшло досить... гонорарно.

ВОЙОВНИЧИЙ КРИТИК

В порохівницях є ще порох,
Душею ще не відгорів,
Не раз ще вдарить він по творах...
Периферійних авторів.

ЙОГО СЛАВА

Прославився не книжками вдалими,
А видавничими... скандалами.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

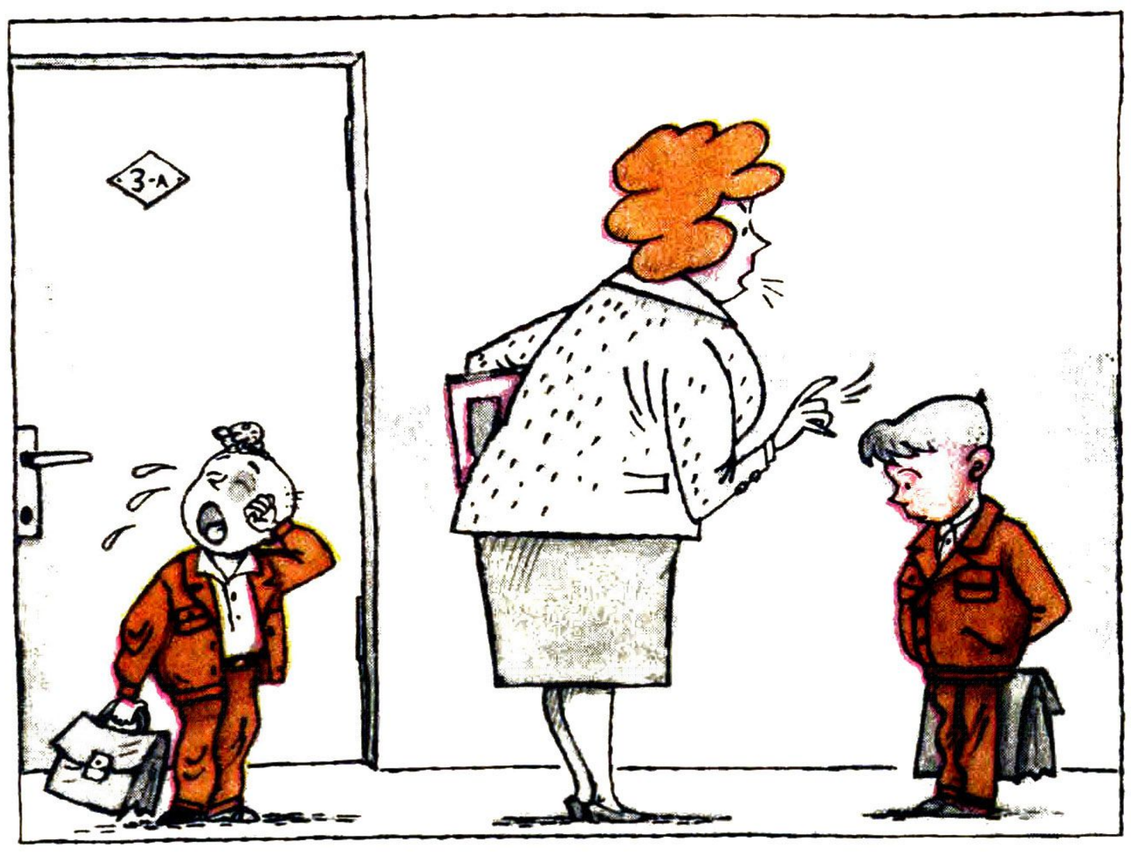

— У тебе, Петренко, якась своєрідна уява про соціалістичний плюралізм!..

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО перця

ПРОСТА ВІДГАДКА

ЧЕРНІГІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Чотири роки інваліди Великої Вітчизняної війни І. Зикін, В. Буцан, В. Бідлой та інші з міста Носівки ніяк не могли збагнути: чому в деякі будинки давно провели газ, а в їхні оселі — ні. Не знайшли вони аргументованої відповіді ні в райвиконкомі, ні в райкомі партії, ні в обласних інстанціях, куди неодноразово зверталися. Тоді пенсіонери самі все ретельно вивчили і проаналізували. Відгадка виявилася простою: в будинках, куди проведено газ, проживають районні керівники та їхні родичі.

●

ЧИЙ ПОЧИН?

У червні цього року добровеличківський районний універмаг (Кіровоградщина) одержав з Новоукраїнської міжрайбази партію черевиків Кременчуцької взуттєвої фабрики. В одній із коробок замість черевиків продавці виявили... цвілі окрайці хліба та солянку.

— Не виключено,— висловили припущення продавці,— що нам досить прозоро натякають: треба підвищувати культуру обслуговування, себто зустрічати покупців хлібом-сіллю, і тоді вони не образяться, навіть отримавши коробку без взуття. Цікаво лише дізнатися, кого — взуттьовиків чи працівників бази — вважати авторами цієї ідеї.

●

СТІЙКІШІ ВІД КАМЕНЮ

КИЇВ. (Кор. ТАП). Незабаром книга рекордів Гіннеса поповниться ще одним унікальним записом: буде зареєстровано шестисоту скаргу в різні усюди мешканців будинку № 15 по вул. Постишева.

Суть скарг в основному зводиться до того, що будинок, споруджений ще до революції, давно підлягає капітальному ремонту. Проте в Печерському райжитлоуправлінні заявникам пропонують: «Потримайтеся до 1991 року!» І люди тримаються. Не витримує лише будинок, який розвалюється буквально на очах.

Ніс проти вітру

Хтось не дурний ще в сиву давнину радив розумним нащадкам тримати ніс за вітром. І той, хто виконує цю пораду, живе спокійно до самісінької пенсії. І лиха не знає.

Зате В. В. Шарапенко — не з цього числа. Не з тих, хто ніс за вітром тримає, а здебільшого — проти. І це призводить до підвищеної вітрової ерозії її трудового стажу.

Хто така Шарапенко? Однозначної відповіді ви не отримаєте у радгоспі «Золоті піски» Цюрупинського району. Одні стверджують, що Валентина Василівна — чудова людина, максималістка, подвижниця перебудови. Другі — «скандальна жінка». Треті ж мовчки розведуть руками, і вираз у них при цьому буде такий, ніби кислиць наїлися.

Характер у Валентини Василівни дійсно складний. Ніяк не назовеш її «дамою, приємною у всіх відношеннях». Та і як бути приємною, коли правду-матінку у вічі ріже будь-кому і лізе куди не слід! Кому таке сподобається?

У селі Костогризовому й досі згадують, як порядкувала Шарапенко, очолюючи опорний пункт міліції. Не для всіх, звісно, ті спогади приємні. Особливо для крадіїв, п'яндиг, самогонників. Зате Костогризове вважалося зразковим селом у дотриманні правопорядку. З усіх трибун хвалили Шарапенко за хорошу роботу. Хвалили, поки не почала лізти до «чужого перевозу». Бо, увійшовши в раж, почала й до начальства підступатися. Їй, бачте, не сподобалося, що один командир виробництва перевіз сіно з іншого господарства на своє подвір'я. За символічну плату.

Розумна жінка не помітила б. Але Шарапенчиха, уявіть собі, ціле слідство затіяла з виїздом на місце події, язиком стала плескати — ледь до біди не довела чолов'ягу.

«Слідство» те припинили і нагадали Валентині Василівні, що вона всього-на-всього «підсніжник» на посту керівника опорного пункту, зарплату ж їй нараховують як слюсареві радгоспних механічних майстерень. Чи за те гроші платимо, мовляв, щоб нас же і смикала?

Не вгамувався «підсніжник». Де там! Виліз з-під білого снігу і сунув носа у... чорний пар: з якої такої причини на пару баштан посіяли? Пішло-поїхало...

Увірвався терпець у директора радгоспу О. П. Сироти. І його можна зрозуміти. Що ж це буде, коли кожному звітувати про все, що діється?

Отож, щоб не була такою цікавою і надалі не висовувалася, категорично наказали Валентині Василівні приступити до роботи в майстернях, де вона рахувалася слюсарем у відповідності зі штатним розкладом. Знай своє місце...

Не подумайте, бува, що за критику розправилися. Керівники господарства теж газети читають і знають, що до чого. Усе владнали на цілком законній підставі. Є навіть протокол зборів від 28 травня 1985 року, є й рішення, де дирекції і парткому запропоновано «зміцнити опорний пункт членом КПРС».

Забігаючи наперед, скажу, що опорний пункт «зміцнили» своєрідно: третій рік він взагалі не діє.

Та підемо далі. Крутити гайки жінці, якій уже тоді було під п'ятдесят, не зовсім зручно. Пручалася. Почала стукати в усі двері.

Стукала-стукала, поки не достукалася: звільнили за прогули.

Довелося побігати по різних інстанціях, доводити, що «підсніжником» стала не з власної ініціативи, а ключ від приміщення опорного пункту не має нічого спільного з тим, яким гайки закручують. Ніколи не вчилася на слюсаря.

Посміялися в інстанціях, а директорові господарства суворо наказали трудовлаштувати працівницю. Той підкорився і відновив Шарапенко на посаді... слюсаря механічних майстерень.

Знову втрутилися інстанції, після чого знайшли жінці роботу — перевели у касири. Чого іще треба? Тепло, затишно, і мухи не докучають. Гроші людям видавай і пісню співай. Вона й співала. Тільки своєї. То, бач, не подобається, що кавуни виписують «потрібним людям» зі сторони за символічними цінами, то критикує спеціалістів, котрі з запізненням включилися в роботу на кінцевий результат. Галас вчинила, коли «найбухгалтеріший бухгалтер» радгоспу Є. Д. Пирогова, м'яко кажучи, позичила поліетиленову плівку з комори для власного городу.

— Був такий гріх. Я першим і виявив,— сказав при зустрічі Олексій Павлович Сирота,— та пожалів дітей, не передав справу до міліції.

— А чого ж Шарапенко не пожаліли, вже півроку знову без роботи? — питаю, показуючи велику-превелику скаргу Валентини Василівни у «Перець» з приводу її чергового звільнення.

— Ну, тут інші обставини,— відповів директор.

«Інші обставини» виникли тоді, коли невгамовна правдолюбка почала вголос висловлювати свої міркування щодо приписок, які помітно збільшували надої молока від однієї статистичної корови за рахунок «нестатистичних», котрі лічилися у скромному ранзі нетелів. Методика не нова, прямо скажемо, банальна, однак подивитися на неї по-новому, в дусі часу ніхто не зважився. Навіть після виступу районної газети, яка до публікації з цього приводу винесла в епіграф рядки з Кримінального кодексу УРСР, нагадуючи про відповідальність за окозамилювання.

І висновки в радгоспі зробили. Досить своєрідні. Якщо під час першої перевірки народні дозорці виявили 68 первісток, своєчасно не переведених у дійне стадо, 56 корів, не поставлених на відгодівлю, і 12 прихованих, то при повторній перевірці вони зафіксували: «Становище змінилося: обман держави триває, але... в менших розмірах».

Однак, як казав один, переможців не судять. Тим більше, що рада РАПО, президія райкому профспілки агропрому визнали переможцем зимівлі громадського тваринництва з 1 жовтня 1986 до 1 липня 1987 року (приписки ж були виявлені ще у квітні 1987 року) колектив радгоспу «Золоті піски». Ним, до речі, відкривається список лідерів. Ще б пак! Надій молока від корови тут збільшили проти минулої зимівлі на 223 кілограми!

Так покарали окозамилювачів.

Щоправда, директорові радгоспу О. П. Сироті Цюрупинський районний комітет народного контролю оголосив догану. Були й інші прикрощі: як не крути, а реагувати треба й колективу. Отож, хоч і з великим запізненням, на цехових партзборах тваринницької ферми зважилися обговорити факт окозамилювання.

«Писанина ця давно тягнеться»,— відзначив з осудом (кого, не важко здогадатися — **В. Г.**) зоотехнік М. М. Тавригін, але визнав, що порушення таки було.

У подібному дусі виступили й інші. Лише один спробував загострити кути, але його не підтримали. Не підтримали й пропозицію оголосити комуністові Сироті догану з занесенням до облікової картки.

Зате войовнича критиканка Шарапенко стала вчащати до суду. З якої причини?

А трапилося таке. Перебуваючи на лікарняному, ще не одужавши після хвороби, вийшла на роботу, щоб видати людям зарплату. Та, мабуть, комусь передала зайвого, бо, підбивши наприкінці дня баланс, виявила нестачу 122 карбованці. Інша на її місці мовчки покрила б ту нестачу — і квит. Це «інша». Не Шарапенко. Бо ніколи не крала. Тим паче у себе ж. Тому «висунулася» і зажадала... ревізії. «Будь ласка»,— відповіли і провели ревізію. Так і є — нестача на 122 карбованці.

Ось коли адміністрація і профком радгоспу виявили принциповість. Це вам не приписки. За них практично й винуватити було нікого, тим більше — серйозно карати. А тут — нестача. І хто допустив? Шарапенко! Ота, що розвела писанину про окозамилювання! Чи можна їй після цього довіряти?! Ні в якому разі! Звільнили за недовір'ям. Це сталося 29 червня минулого року. Валентина Василівна звернулася до суду, але у позові до адміністрації їй відмовили, хоч касаційна інстанція перше судове рішення відмінила, взявши під сумнів мотиви звільнення: за нестачу чи за критику?

Ще не один день тинятиметься жінка без роботи (і зарплати), поки цей сумнів підтвердять інші судові інстанції. Нещодавно її поновили на тій же посаді.

Невже не зробить Валентина Василівна висновків після усіх поневірянь? Невже й далі триматиме ніс проти вітру?

— Буду! — сказала під час нашої останньої зустрічі. — Якщо цей вітер дме проти свіжого вітру, що зветься перебудовою...

В. ГЛИГАЧ.

Херсонська область.

ВИГУКИ

● *Життя підкаже... І тут без суфлерів не обійтись!*

● *Платон мені друг, але є ще начальник!*

● *Навіщо мистецтву жертви? Йому потрібні таланти!*

Юрій РИБНИКОВ.

м. Полтава.

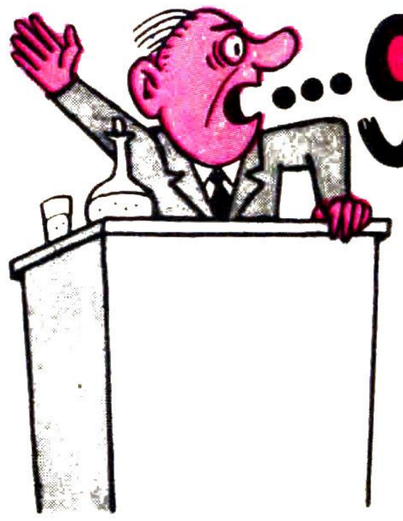

...як гасел повно

ГУМОРЕСКА

— Ще недавно дехто з вас звинувачував мене в диктаторстві, в неповазі до підлеглих. Більше того, часом звучали голоси, що я топчу гідність людини!..

Левко Іванович Хвостовий так розпалився, що йому перехопило дихання, і він, вийшовши з-за трибуни, безсловесно гупав себе кулаком по симпатичних кишеньках бельгійської сорочки по двадцять два чеки за штуку. Ввірене йому управління, що сиділо в залі, — жінки й чоловіки, юнаки і фахівці на пенсії — здригалося від самокритики начальника і полегшено зітхнуло, коли Левко Іванович мотнув головою, закидаючи вгору єдине пасмо волосся, начесане з лівої скроні, і майже пошепки покаянно признався, що з усіма особистими недоліками покінчено. Загалом він був лисий, і з присутніх тільки виконроб Сакаука пам'ятав, що Хвостовий кварталів з сорок тому мав на голові хвилястого чуба. Це, звичайно, свідчило про велику плинність кадрів у будівництві, але позаяк з особистими, а отже, і з деякими іншими недоліками в роботі начальника віднині було покінчено, то не чіпатимемо цієї теми. Тим паче, що порядок денний нинішнього засідання — про підсумки докорінної перебудови в управлінні.

— А демократизм нашого життя! — вигукнув Хвостовий, коли, здавалося, мав покинути трибуну. — Він буяє. Однак є такі, котрим демократія — більмо в оці. От, приміром, вчора. На загальноуправлінській нараді з приводу постачання цвяхів і розподілу плінтусів між об'єктами знайшлися такі, яким, бачте, не подобається, що ми все робимо колегіально. Їм байдуже до того, як працює колектив. Вони — як кроти, що в пітьмі знають лише свою нору...

Хвостовому знову перехопило подих, і він без слів почав товкти себе в груди, осуджуюче поглядаючи на бригадира сантехніків Юльцю Кук. Це вона вчора виявила себе прихованим, але злісним недругом демократії, принародно відмовившись брати участь у нараді, яка не стосувалася її роботи і яка, як вона висловилася, взагалі потрібна, як зайцю теща, тому що цвяхів — хоч ріку гати, а плінтусів другий квартал немає, — то що і навіщо ж ділити?

Левко Іванович вхопив, нарешті, потрібну порцію повітря і озвучився:

— Не доросли у нас люди до розуміння демократії, не готові до гласності. Їх влаштовує старий волюнтаризм, коли одні керували, а інші виконували. От взяти хоча б і відомого Сакауку. У понеділок я надіслав усім, у тому числі і йому, стенограму дебатів міжобласної наради з приводу поліпшення якості бетону. А як же інакше? В наш час не повинно бути таємниць. Усі повинні знати все. Сакаука ж цими документами, як мені передала група свідомих товаришів, розпалював багаття під бочкою із смолою. І при тому дозволяв собі відпускати смішки, мовляв, якби папір був не крейдяний, а м'якший та ще й без тексту... — йому знову забракло повітря.

— Просто жахливо, товариші! — після паузи зажурено кинув Хвостовий. — Для кого ж ниньки демократія створена? Або ось іще. Запросив я сьогодні вранці до себе на щиру розмову наших шановних майстрів. Хотів поговорити з ними, чи варто при видачі премій за застосування нової техніки вручати і наші профспілкові грамоти. І що ж ви думаєте? Підводиться слюсар Гайдук і заявляє таке: «Най би мені кров ясна писок залляла, але я, з вашого дозволу, піду працювати!» А я хотів почути пораду від досвідченої людини... Та й хіба тільки праці, щоб клацати обценьками? Можна ж коли-не-коли і розумово потрудитися. На це нас націлюють. Механічний труд — не творчий.

Левко Іванович покинув трибуну і пішов на своє місце в першому ряду. Однак після нього ніхто не захотів брати слова, і він, посидівши, знову пішов на трибуну.

— Вибачте, шановні друзі, але оце мовчання мені нагадує байдужість у застійний період, — сказав він, — коли всім на все було наплювати. Видно, ніхто не готувався до зборів. Тим часом на попередніх ми ухвалили саме такий порядок денний. Ну, от чому ви мовчите, — запитав він Басурманчика з технічного відділу, — колись вас, було, не годуй, а дай поговорити. Що, вам нічого сказати про перебудову? А даремно, — голос Хвостового набрав погрозливих ноток.

Басурманчик підвівся і з похиленою головою почав слаломом пробиратися між ногами колег до килимової доріжки, яка вела на трибуни.

Басурманчик був начитаною особою, любив у промовах посилатися на історичні приклади і літературні образи, визначаючи авторів не дуже зрозумілим «як той казав». От і цього разу він почав:

— Як той казав, хіба ревуть воли...

Але тут його думка струснулась з осі, і він замовк, а із залу долинуло:

— ...як гасел повно.

Хвостовий зиркнув у гущу і безпомилково визначив:

— Юлія Іванівна Кук. Людина не має ні поваги до людей, ні терпимості. Про яку демократію...

Але Басурманчик його перебив:

— Я, власне, це й хотів сказати.

— Ви хотіли сказати: «Хіба ревуть воли, як в гаслах повно?» — з їддю запитав Левко Іванович. — Дивний нонсенс.

— Та ні. Варіант Юльці Кук більше підходить до ситуації, яку ви тут намалювали, — відповів Басурманчик.

— Який такий варіант і яка ситуація?

— Та гасел повно, — підвівся слюсар Гайдук, явно зриваючи збори. — Най би мені кров ясна писок залляла, але я, з вашого дозволу, піду працювати.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Львів.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Як часто, щоб зробити ремонт квартири, доводиться дертися на стінку.*

Вячеслав НАЛЬОТОВ.

● *Деякі люди знаходять своє золоте дно у золотій середині.*

Ігор БЕРЕЗИНСЬКИЙ.

● *Парадокс: в обмежених людей необмежені потреби.*

Лев РЕЗНИЦЬКИЙ.

● *Для нього рили яму, а він зробив із неї окоп.*

В. ГУРСЬКИЙ, П. ГОНЧАРУК.

● *Усе міркую: чи доля мені посміхнулася, чи просто сміється з мене?*

Ігор КЛЕПЕЦЬ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

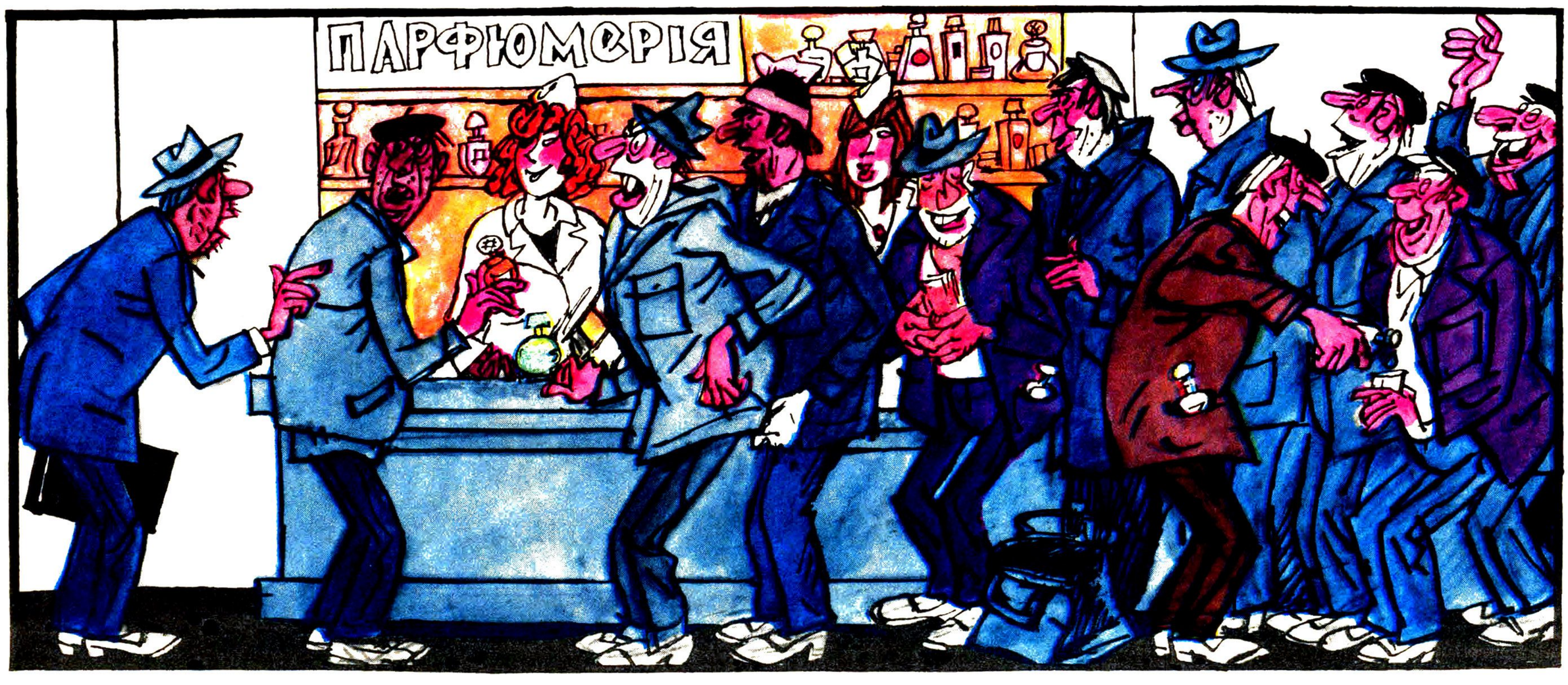

— Дозвольте флакончик без черги взяти: мені для гоління!

ДЕФІЦИТНИЙ СИРОК

Усе почалося з того, що мені закортіло сирка. Не сиру — голландського, російського і тому подібного,— що його рідкісні й тим спокусливіші кавалки миттю шикують сумчан у довжелезні черги. А звичайнісінького плавленого сирка, до якого нам, рядовим покупцям, навіть дозволено самостійно запускати руки.

Але цього разу марш-кидок з господарською сумкою завершився повним фіаско. В жодному магазині хоч Ковпаківського, хоч Зарічного продторгу сирками й не пахло. А подекуди, як підказали відверті продавці, цей запах взагалі давно вивітрився.

В обласному управлінні торгівлі розділити мої почуття з цього приводу категорично відмовились.

— Нормальне явище,— знизала плечима старший економіст відділу продовольчих товарів Г. Н. Васильєва. — Сирки входять до лімітованої молочної групи. Отож часом ми їх не замовляємо, щоб краще забезпечити населення іншими, важливішими продуктами. Скажімо, молока зараз у Сумах — хоч залийся.

Подумки прикидаючи, скільки випитого молока компенсує мені бодай один втрачений сирок, я забрів до продуктового магазину, що по вулиці Нахімова.

— Молока сьогодні не буде,— ввічливо ошелешила продавщиця. І послала за роз'ясненнями до відділу робітничого постачання Мінводгоспу, якому підпорядкований магазин.

— У нас весь час — то густо, то пусто,— без паніки відреагував на моє повідомлення заступник завідуючого відділом І. М. Дрига. — Хоча на заводі молока справді вистачає.

На перший погляд — явна нісенітниця. Але, поглянувши на стосунки відділу робітничого постачання з молокозаводом крізь призму відповідного договору, я думав уже інакше. Згідно з договором, даний споживач має забирати молоко своїм транспортом і **за погодженим графіком.** Практично ж транспорт є, а з графіком завод, прямо скажемо, тягне кота за хвіст. Попри неодноразові нагадування директорові О. Ю. Колеснику — як в усній, так і в письмовій формі.

Тому на машину, яку відділ робітничого постачання щодня посилає по молоко, заводчани дивляться, мов на бідного родича. Власні молоковози, ясна річ, стараються вантажити за графіком. «Чужинця» ж у кращому випадку добряче помаринують, а то й взагалі завернуть — не до вас, мовляв.

— Через чиєсь нехлюйство — порожняком вантажівку ганяти! — обурювався я згодом у розмові з приятелем. — Можна подумати, що у нашому місті тих машин дівати нікуди...

— А ти не думай, а подзвони на базу обласного управління хлібопродуктів,— обізнано порадив той.

— Зайвий транспорт? — аж похлинувся невидимий телефонний співбесідник. — Жартуйте зі своєю бабусею! У нас склади тріщать від борошна і круп, а вивезти нічим. Одна машина, і та поламана.

З'ясувалося, що база, товарів з якої у магазинах чекають, наче манни небесної, цілком залежить від милості автотранспортних підприємств. За таких умов про планове постачання, зрозуміло, нічого й мріяти.

Втім, зацікавлений читачу, давайте все-таки помріємо. А якби... Якби в управлінні торгівлі не вирішували за нас із вами чи нам потрібен той сирок, чи ми можемо без нього і обійтися. Якби за кожен зрив договірних поставок — без серйозної на те причини — у директора заводу хоч трохи меншала зарплата. Якби база мала або власний транспорт, або, принаймні, стовідсоткову гарантію на його виділення. Коротше, якби в такій серйозній справі, як забезпечення продовольством, було більше системи і, відповідно, менше можливостей для вияву адміністраторських амбіцій... Отоді б ми побачили, що у нас його далеко не стільки, як уявляється,— багатоликого, ганебного дефіциту.

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

м. Суми.

Дрожі усмішки

ПРИКМЕТА

Розіпнули два туристи увечері намет і полягали спати. Серед ночі будить один другого:

— Подивись, яке небо, який місяць, які зірки! Тобі це про щось говорить?

— Атож, завтра, мабуть, добра погода буде.

— Е, а мені вони говорять, що в нас намет украли!

Повідомив М. МАЛИЙ.

м. Тернопіль.

ФІГУРА НІ ПРИ ЧІМ

— У відрядження в столицю директор завжди посилає лише мого чоловіка.

— Подумаєш, фігура твій чоловік!..

— Фігура тут ні до чого — у них взуття одного розміру.

Повідомила Н. ГУМЕНЮК.

м. Сєверодонецьк.

НАХАБА

— Чому ви не доливаєте сметани? — обурюється покупець.

— Як вам не соромно? Я вам і так більше всіх налила.

Повідомив Ю. ГУЧ.

с. Дерно
Ківерцівського району
Волинської області.

УЖЕ НІЧОГО СТРАШНОГО

— Юрко, відійди від телевізора, цей фільм дітям дивитись не можна!

— Мамо, вони вже поцілувались...

Повідомив П. МОЧАЛОВ.

м. Арзамас
Горьковської області.

НЕ РОЗІБРАВСЯ

Начальник дорікає своєму помічникові за те, що той підготував надто велику доповідь:

— Я ж попереджав: хвилин на двадцять. Довелося ж читати цілу годину.

— Так я ж вам дав три примірники!

Повідомив С. ПЕТРАШЕНКО.

м. Полтава.

Друже перче!

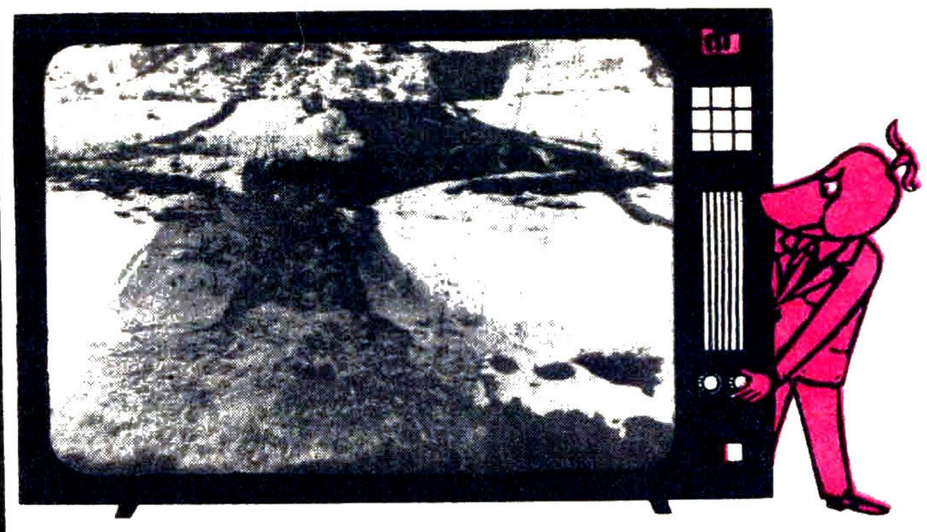

Вибач за знімок не за сезоном, але ми подумали, що на фоні снігу краще буде видно потік, який збігає із жомової ями Сатанівського цукрового заводу в річку Збруч. Директорові заводу Б. А. Скрипнику можеш його не показувати, бо він і так добре знає, що саме в річку потрапляє. Може, фотографія зацікавить когось, хто зможе показати губителям Збруча, де раки зимують?

В. РИБАЛКІН.

Городоцький район
Хмельницької області.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

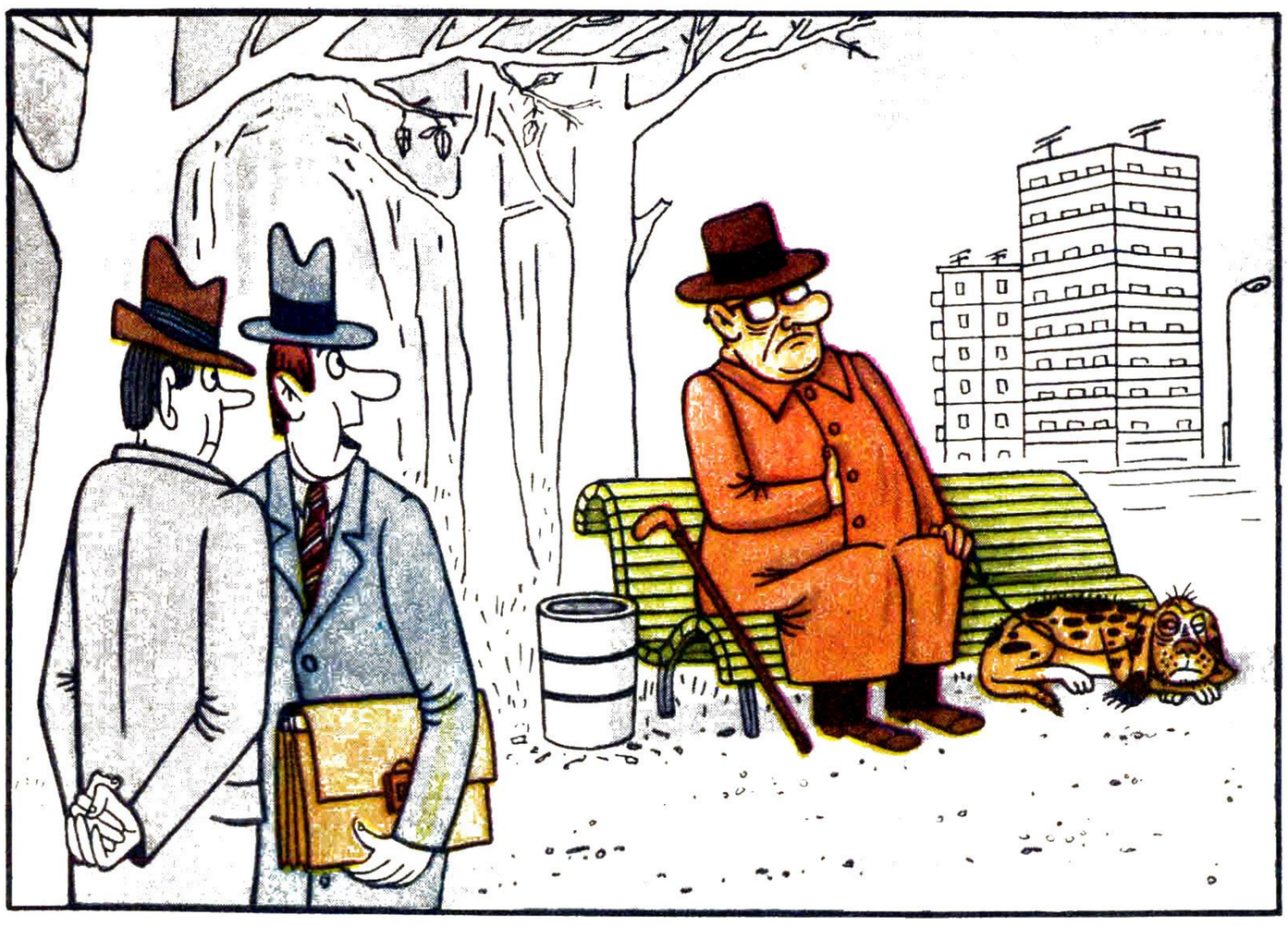

— Це людина з майбутнього: поки був при посаді — жив, як при комунізмі!

Вінегрет з перцем

Мал. А. КОНОНЕНКА

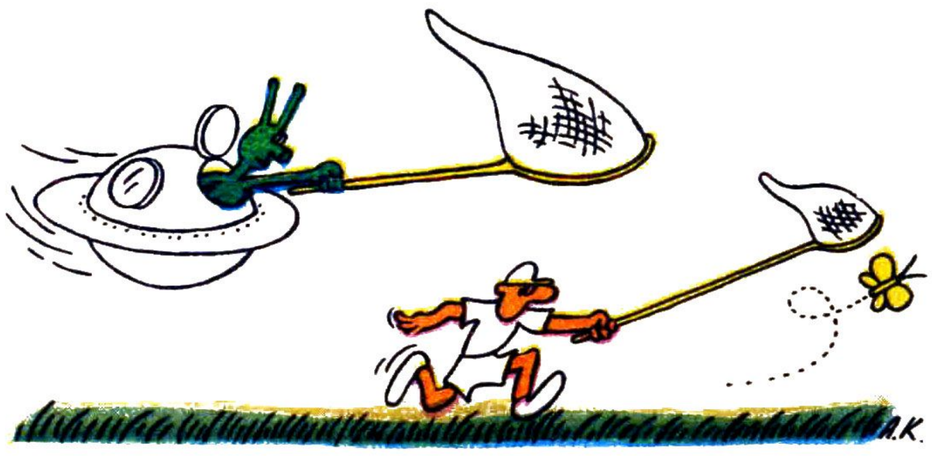

Мал. А. КОНОНЕНКА

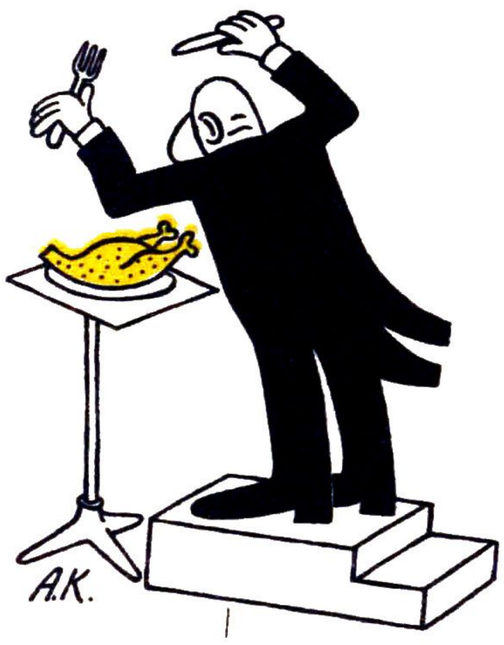

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Мал. І. МАРИНИЧЕВОЇ

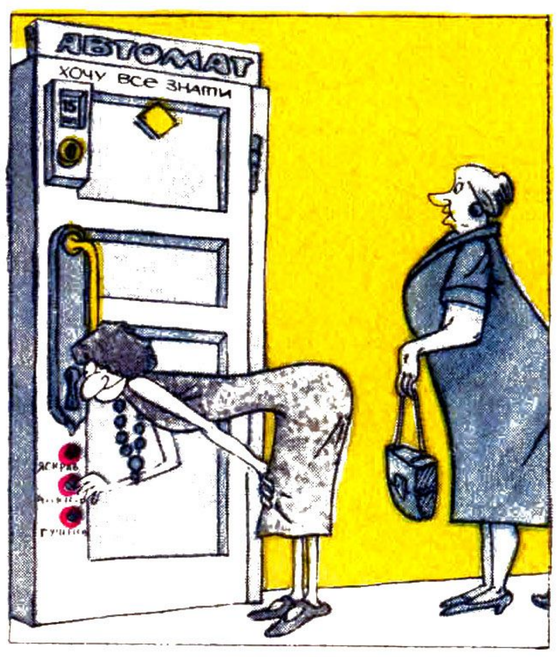

Мал. Ю. КОСОБУКІНА

«Товариші! Головне в літньому оздоровленні в піонерських таборах — зберегти життя наших дітей».

(З протоколу).

Надіслав С. ЗАХОЖИЙ.

«Будучі в нетрезвому стані, на місту зіткнувся з трактором ДТ-54, від якого теж несло спиртним».

(З акту).

Надіслав Г. МАРИНЦЕВ.

«...в результаті постраждало п'ятеро людей, а також троє жінок».

«Лютий з досадою вдарив кулаком в землю. Жалко, звичайно, що не попав».

(З листів до газети).

Надіслав О. МЕЛЬНИК.

Страшне перо не в гусака...

«Райспоживтовариству, міськпобуткомбінату, виконкомам сільських Рад рекомендовано вжити додаткових заходів до нарощування темпів і поліпшення організації роботи, повнішого використання наявних резервів з тим, щоб наверстати допущене з початку року відставання й забезпечити безумовне виконання планів поточного року».

(Із звіту).

«Робітничі бригади самі почали виховувати нехлюїв і недбайливих».

(З листа до редакції).

Надіслав В. ТАРАНЕЦЬ.

«Шкіра здавця, що відповідає зазначеним вище вимогам, відповідно оцінюється в присутності її власника».

(З інструкції).

«Бички зупинилися на 50—60 грамах приваги, а тепер з новим зав. фермою наввипередки набирають вагу».

(Із стінгазети).

Надіслав П. ЛЯШЕНКО.

«Хто взяв велосипед біля магазину прошу вернути, могорич з мене, Колодочка Іван».

(З об'яви).

Надіслав Т. ШЕВЧЕНКО.

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 20 (1278)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 16.09.88.
Підписано до друку 03.10.88.
БФ 43280.
70×108 1/16. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2168100 прим. Зам. 04637.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

© Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера придумали: А. Василенко, О. Коноваленко, Р. Друкман, Л. Телятников, О. Кохан, В. Чмирьов, В. Космилін, О. Гуцол.

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ